

ESCOLA ANSELM CLAVÉ

Q - A R T

REVISTA D'ART

Q-ART

- 03 Pròleg
- 04 PINTURA UNIVERSAL
- 05 L'últim sopar
- 07 L'escola d'Atenes
- 10 La jove de la perla
- 12 La mort de Marat
- 14 Jurament de les Corts de Cadis
- 16 Saturn devorant un fill
- 19 La gran onada de Kanagawa
- 21 La dansa
- 22 PINTURES DEL MUSEU ABELLÓ
- 23 Retrat de Matilde Rouvière (I)
- 25 Retrat de Matilde Rouvière (II)
- 27 Paisatge nocturn amb dues noies
- 30 La lune
- 31 Tragèdia
- 33 Retrat d'Inés Bertran
- 34 Boira de Montserrat
- 37 El sopar dels amics
- 39 Retrat de noia Isabel
- 41 La catedral de Sant Basili
- 43 Kremlin
- 44 ESCULTURA UNIVERSAL
- 45 El rapte de Proserpina
- 47 Apol·lo i Dafne
- 49 Amor i Psique
- 50 Paulina Bonaparte com a Venus Victrix
- 52 La verge velada
- 54 Àngel exterminador
- 56 La primera comunió
- 57 Lucrècia morta
- 59 Estàtua d'Abraham Lincoln
- 61 Le penseur

PREFACI

És amb gran il·lusió i orgull que us presentem aquest nou número de la revista escolar dedicat a l'art, un projecte que transcendeix les parets de l'aula i ens convida a endinsar-nos en el món de la creativitat, la reflexió i l'expressió personal. Aquesta edició especial no només és un homenatge a les obres mestres de la història de l'art, sinó també al talent i a l'esperit crític dels nostres alumnes de 4t d'ESO i a la vinculació de la nostra escola amb el patrimoni cultural.

Aquest curs celebrem el quart any de participació en el programa d'innovació pedagògica Apadrinem el nostre patrimoni, una iniciativa que fomenta el coneixement, la conservació i la difusió del patrimoni cultural català. Després de tres anys de treball intens, aquest quart any marca la consolidació del nostre compromís amb el programa i amb el nostre apadrinat, el Museu Abelló de Mollet del Vallès. La relació amb el museu s'ha enfortit, convertint-se en un referent clau per al desenvolupament d'activitats que promouen la connexió entre l'alumnat i el patrimoni artístic del nostre territori.

Aquest any de consolidació ens ha permès aprofundir encara més en la comprensió i la difusió del llegat cultural que representa el museu. Els nostres alumnes de 4t d'ESO han treballat amb entusiasme, analitzant algunes de les pintures i escultures més icòniques de la història de l'art i explorant amb detall les col·leccions del Museu Abelló. Aquesta experiència no només els ha aportat coneixements artístics i històrics, sinó que també els ha ajudat a desenvolupar habilitats de pensament crític, creativitat i expressió personal.

Les reflexions i comentaris que trobareu en aquest número de la revista són fruit d'aquesta intensa implicació. Les seves paraules mostren com l'art és capaç de connectar passat i present, emocions i pensaments, individus i comunitats. A través d'aquest projecte, els nostres alumnes no només han après a valorar el patrimoni artístic, sinó que també han experimentat el poder transformador de l'art com a eina d'expressió i comunicació.

Agraïm sincerament a tot el professorat que ha fet possible aquesta iniciativa any rere any, així com al Museu Abelló per la seva col·laboració constant i hospitalitat. També expressem el nostre agraïment al programa ****Apadrinem el nostre patrimoni****, que ens ha permès consolidar aquest projecte tan enriquidor.

Us convidem a explorar aquestes pàgines amb curiositat i entusiasme, a descobrir-hi l'empremta de l'alumnat i a gaudir del vincle viu que uneix la nostra escola amb el patrimoni cultural. Que aquest viatge sigui una celebració de l'art i de tot allò que ens uneix com a comunitat.

L

The background is a collage of various colored squares and rectangles in shades of pink, yellow, light blue, white, and grey, separated by thin grey lines. A large, wavy yellow banner is positioned horizontally across the middle of the image.

PINTURA UNIVERSAL

L'ÚLTIM SOPAR

1498

L'últim sopar es va fer l'any 1498, l'autor d'aquesta obra és Leonardo da Vinci va néixer el 15 d'abril del 1452 a Itàlia i finalment va morir el 2 de maig del 1519, és a dir amb seixanta-set anys, a França. Leonardo va fer diferents obres les quals van ser conegudes com a La Gioconda, la Verge de les Roques, Sant Joan Bautista, l'home de Vitruvi, La dama de l'hermini, la Verge de les Roques... Aquesta obra es va fer en l'etapa a la qual pertany és el primer període milanès, i té un estil Renaixentista. Avui en dia aquesta obra està situada a Santa Maria delle Grazie que és la ubicació originària, és a dir que es va fer per posar-la allà.

Aquesta obra representa una escena durant la àasqua en la qual Jesús anuncia als dotze apòstols que un d'ells el trairà. La pintura representa el moment en què comparteix el vi i el pa tot i que a la pintura no apareix el vi.

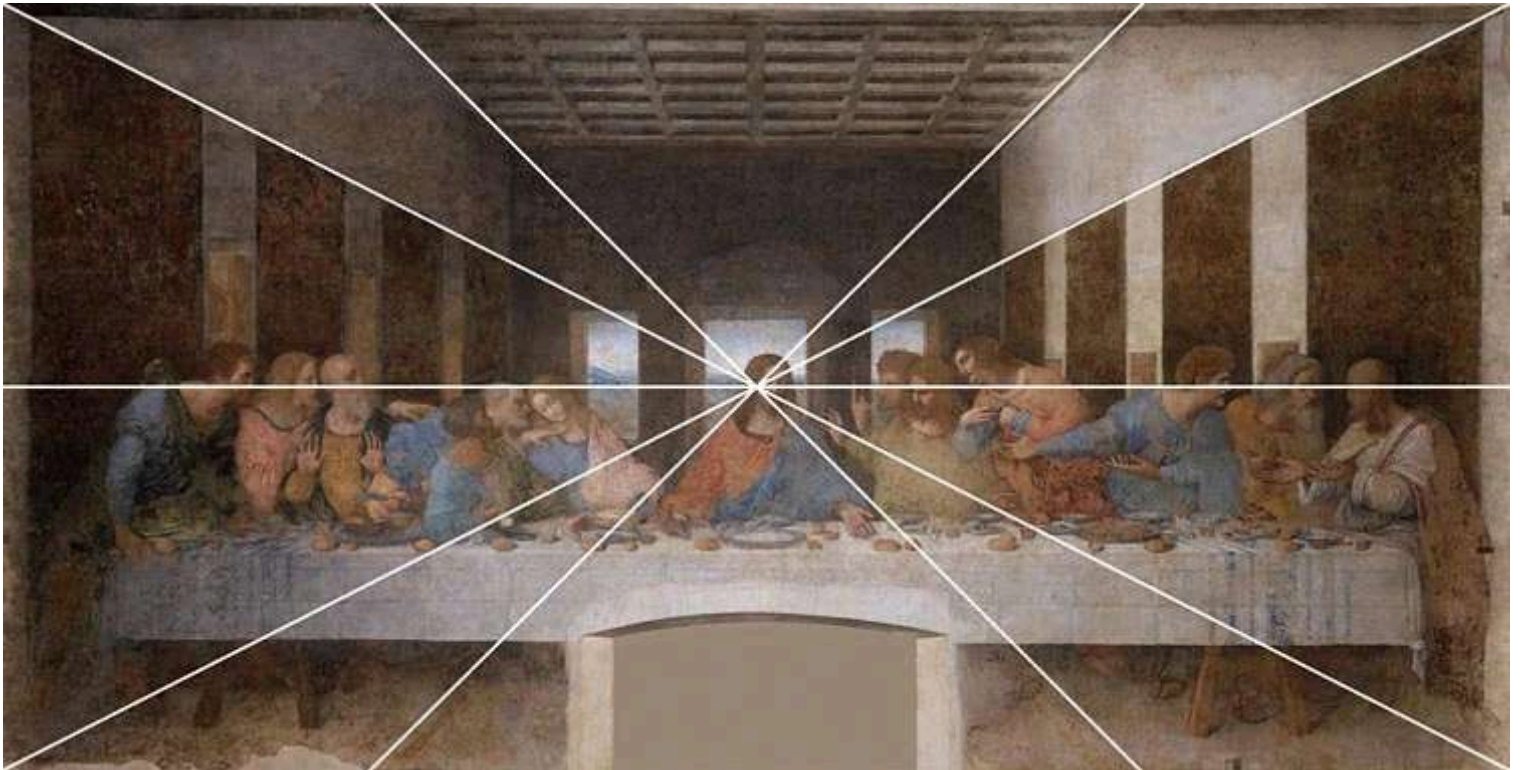
La tècnica que Leonardo va utilitzar en aquesta obra combina tremp i oli sobre guix, el suport és una paret coberta amb gesso que això el que fa és que pugui tenir una superfície llisa i mate, d'altra banda, les pinzellades són curtes i acabes, amb una textura suau i amb contorns ben definits que ajuden a crear un efecte amb volum a través de la llum i de l'ombra, la il·luminació és artificial i prové de la part esquerra, il·luminant principalment la part central, és a dir on està Jesús.

L'ÚLTIM SOPAR

En aquesta obra s'utilitza una gamma càlida amb una algun color fred utilitzats per ressaltar volums i profunditat.

Aquesta obra és figurativa, i els personatges que apareixen al quadre són senzilles, és a dir que no tenen molts detalls.

La funció original de l'obra era religiosa, creada per decorar la paret nord del convent dels frares dominics de Santa Maria delle Grazie, és a dir que es va crear per posar-la allà i avui en dia segueix allà. Leonardo no es va basar en cap obra d'abans per fer aquesta pintura, tot i que a altres artistes sí un d'ells són Bramantino, Lorenzo Lotto, Tiziano i Caravaggio. El sant sopar és una de les obres més importants de Leonardo.

L'ESCOLA D'ATENES

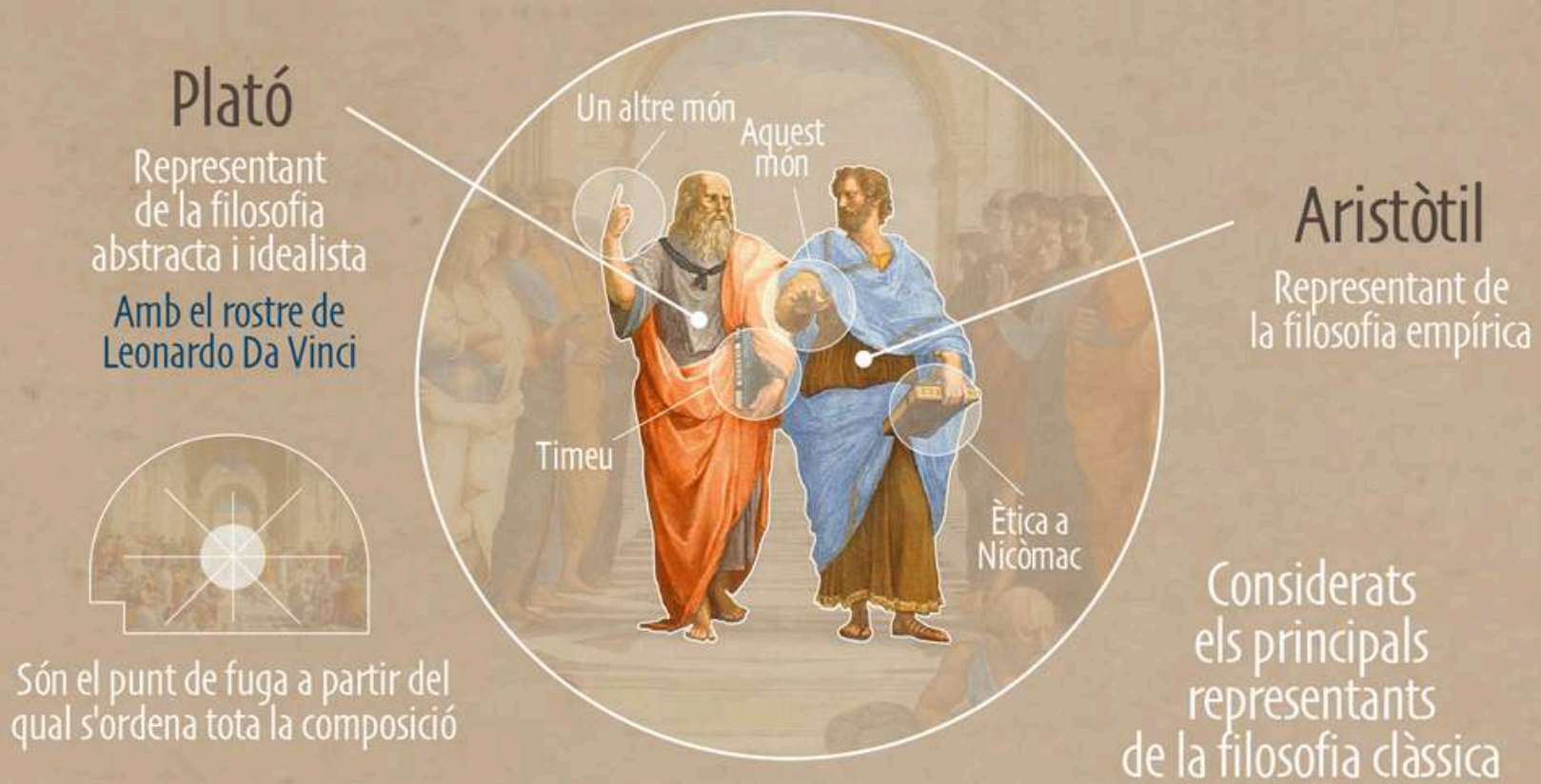
1509-1511

L'Escola d'Atenes és una obra que coincideix amb el període artístic de l'Alt Renaixement als segles XV i XVI que va fer Raffaell Sanzio entre 1509 i 1511. Aquesta pintura al fresc està situada a les parets de l'Estança de la Signatura del Palau Apostòlic del Vaticà i representa una escena en la qual es troben els matemàtics, filòsofs i científics més importants de l'època clàssica i enmig hi ha, d'una banda, Plató representant la filosofia idealista i, d'altra banda, està Aristòtil representant la filosofia naturalista.

La pintura es va fer a directament a la paret i principalment destaca per estar feta amb pinzellades curtes pel fet que té molts detalls precisos i perquè la textura sigui brillant i llisa. Aquesta obra no té contorn, però les figures es poden percebre pel seu modelat pel fet que sí que tenen volum que s'ha aconseguit mitjançant graduacions de color, de llum i amb contrastos suaus, aquesta tècnica s'anomena sfumato.

L'ESCOLA D'ATENES

La il·luminació es troba molt ben distribuïda, és molt genèrica i artificial i, a més a més es caracteritza per ser ambiental i perquè la intensitat de la llum és molt alta i quasi no hi ha contrastos. La gamma emprada és càlida i a la vegada és freda pel fet que combina colors vius com el taronja, el groc, el vermell, el blau, el verd... A causa de la llum i el modelatge, la gamma també és matisada perquè així, d'aquesta manera, fan les ombres.

La perspectiva d'aquesta obra és central i el punt de fuga es troba entre els dos personatges del mig que són Aristòtil i Platón. La perspectiva espacial és molt notable perquè l'autor de l'obra ha representat molt detalladament tot el fons, tant les escultures com les voltes. La distribució de les figures és equilibrada, ja que aquestes es troben repartides de manera que formen tres grups, un es troba de manera que els personatges estan alineats, a l'esquerra hi ha un grup de figures i a la dreta un altre. Enmig de tot es troba un personatge a l'escala que serveix perquè si no estigués allà, hi hauria un espai molt gran i no quedaria bé visualment. Aquesta pintura és una composició estàtica aconseguida mitjançant la distribució de la llum i el color perquè els personatges estan tots sense moure's.

Principalment, l'obra representa el realisme i presenta una fidelitat a aquest model, és per això que té molts elements d'expressió com l'anatomia correcta, les proporcions, l'escala, la musculatura...

L'ESCOLA D'ATENES

El tema principal de l'obra és la filosofia, és per això que hi ha alguns filòsofs com Diògenes i Parmènides i matemàtics com Thales o Pitàgores. El que més la caracteritza és que és una pintura històrica, però a la vegada és atemporal pel fet que apareixen personatges que no van poder coincidir perquè són de diferents segles.

El propòsit amb el qual es va fer aquesta obra era per decorar la biblioteca personal del papa. L'arquitectura d'aquesta obra està inspirada en una obra que és la Basílica de San Pedro que és de Bramante, un pintor i arquitecte que es diu que va ajudar a Rafael amb una de les seves obres més importants.

L'autor d'aquesta obra, Rafael Sanzio va ser un pintor i arquitecte italià del Renaixement nascut el 6 d'abril de 1483 a Roma. Als seus vint-i-cinc anys va obtenir el seu primer encàrrec oficial que va ser la decoració de les Estances Vaticanes, on va pintar alguns quadres al fresc entre els quals es troba l'Escola d'Atenes.

LA JOVE DE LA PERLA

1665 - 1667

L'obra "La jove de la perla" va ser pintada pel pintor Johannes Vermeer. És una pintura molt famosa del segle XVII, feta durant el període del barroc. Aquesta obra es considera una de les millors creacions de Vermeer, i el dia d'avui la podem trobar en la Galeria de Mauritshuis als Països Baixos.

El quadre mostra una noia amb la pell clara, que mira directament a l'espectador mentre gira el cap a nosaltres. Porta un turbant que cobreix els seus cabells i una gran perla com a arracada. La pintura se centra només en el seu rostre i una mica de les seves espatlles, de manera que l'atenció queda posada en la seva expressió i en la joia que porta.

És una obra pintada amb oli sobre un llenç, i aconsegueix una textura molt suau i realista amb pinzellades curtes i suaus. La il·luminació de la pintura sembla que prové d'un focus de llum artificial situat a l'esquerra, que il·lumina el rostre de la noia deixant el fons fosc. Té una barreja de colors càlids i freds que ajuden a fer que la figura de la noia sembli encara més viva.

LA JOVE DE LA PERLA

La composició del quadre és senzilla i clara. No hi ha molts elements a la pintura, només el rostre de la noia i el fons fosc que fa que la seva figura destaquí encara més.

Pel que fa al significat, no està molt clar qui és la que prové del quadre. Algunes persones creuen que podria ser la filla de Vermeer o que també podria ser alguna de les seves serventes. Altres pensen que la perla que porta a l'orella té un significat especial, representant puresa o bellesa, ja que en aquell temps les perles eren un símbol de feminitat. Però també hi ha qui creu que la perla simplement està posada allà per fer donar-li més detalls i que no té un significat profund.

Una de les característiques més no se sap amb certesa per què Vermeer va pintar aquest retrat, i tampoc si es va inspirar en algú que coneixia, com la seva esposa o filla. Tot i així, "jove de la perla" és una de les obres més importants i conegudes de Vermeer, i ha influenciat a molts altres artistes al llarg del temps. Aquesta pintura ha estat reproduïda i reinterpretada moltes vegades en diferents estils i formes.

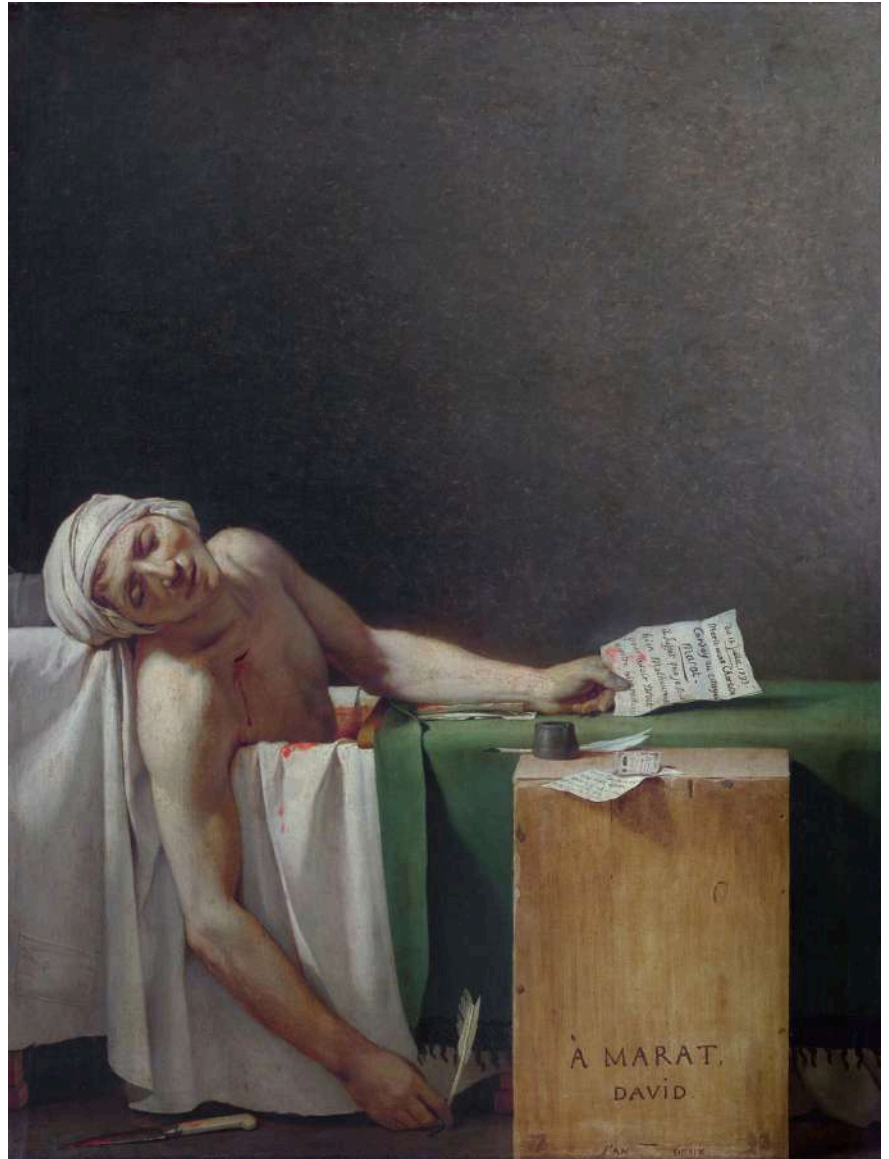
LA MORT DE MARAT

1793

La Mort de Marat va ser pintada per Jacques-Louis David l'an 1793, durant els inicis del neoclassicisme. La seva ubicació original va ser a París, i actualment es troba al Museu Oldmast.

L'escena representada a la mort de Marat mostra a Jean Paul Marat mentre escrivia una carta estirat a la seva banyera, amb mig cos fora de l'aigua, amb una ferida d'apunyament a l'estómac. La tècnica utilitzada per Jacques-Louis David és oli sobre un suport de tela.

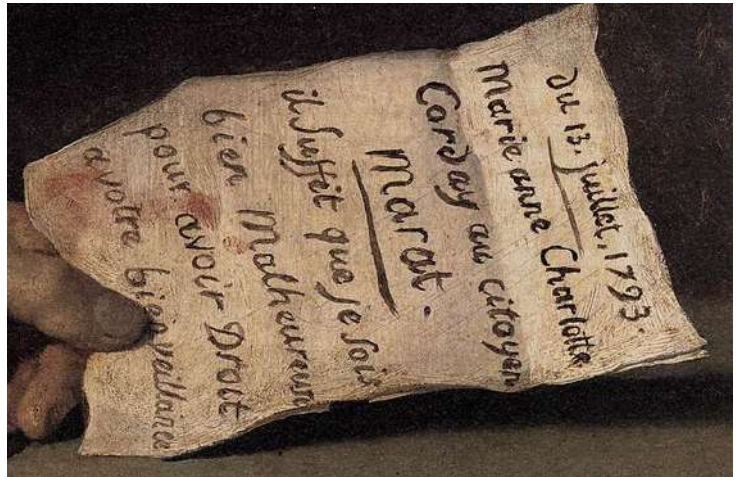
Els colors que s'utilitzen a la pintura són una barreja de colors càlids i freds, a part de ser colors matisats perquè a través de la llum es creen les formes i el volum. En quant a la perspectiva utilitzada aquesta és lineal, amb un fons negre i amb objectes com la taula de fusta per acompanyar i equilibrar l'espai.

La composició és senzilla ja que la pintura es divideix en dues parts, a la dreta on trobem el calaix de fusta, la mà i la seva carta i l'esquerra amb Marat, el ganivet i part del silló. Tot això fa una composició estàtica on al centre queda Marat com el protagonista tot il·luminat.

MORT DE MARAT

En quant les seves formes d'expressió, aquesta obra es figurativa, ja que són figures reals i segueix el model realista. Pel que fa les proporcions del quadre són correctes com la anatomia i musculatura de Marat, sent un quadre equilibrat.

Aquest quadre representa a Jean Paul Marat, un líder de la revolució francesa mort a mans de Charlotte Corday. Es representa a Marat al igual a déu en la escultura de la pietat, perquè va morir defensant el poble francès, considerant-se així com si fos deu. Aquesta pintura va tenir una gran funció política ja que es va pintar en el mateix any en el que va morir, mentre que succeïa la revolució francesa.

L'autor Jacques-Louis David nascut el 30 d'agost del 1748 a París i mort l'any 1825 amb 77 anys, va ser un dels pintors més importants del neoclassicisme francès i molt interessat per la Revolució Francesa. A més de crear la Mort de Marat va pintar altres quadres també de la revolució com: El Jurament del Jeu de Paume (1791) El Jurament dels Horacis (1784) i a Coronació de Napoleó (1807)

JURAMENT DE LES CORTS DE CADIS

1810

L'obra Jurament de les Corts a Càdiz 1810, de José Casado del Alisal, és una pintura acadèmica que li dona importància el jurament de les Corts el 24 de setembre de 1810 durant la Guerra de la Independència espanyola. Aquest moment històric, clau per a l'establiment d'una nova constitució, es va posar originalment al Teatre Còmic de la Real Isla de Lleó, i avui l'obra es conserva al Museu del Prado.

En aquesta obra, el tema representat és el jurament dels diputats que van redactar la Constitució Espanyola de 1812, un moment molt important en l'història d'Espanya. L'escena va ser a l'església de Sant Pere i Sant Pau de Sant Ferran, on els diputats juren lleialtat a la Constitució. La tècnica que a utilitzat l'artista és oli sobre tela, una tècnica que permet un alt nivell de detall i profunditat en la representació. El suport de l'obra és un llenç, un format molt comú en la pintura acadèmica del segle XIX.

La pinzellada de l'obra és curta, ja que permet que els detalls de les figures siguin representats amb gran precisió i realisme. La textura és llisa, amb una superfície suau que pugui alterar la percepció visual de la imatge. No hi ha línies o contorns definits, ja que les figures es modelen mitjançant una graduació de colors i ombres, i contribueix a donar volum a les figures.

El modelat s'aconsegueix a través del joc de llums i ombres, creant una transició suau entre els diferents plans de l'escena.

La llum, és artificial, probablement sigui d'un focus concret situat fora del camp visual, que il·lumina l'escena de. L'intensitat de la llum no és molt forta, fet que genera moltes ombres al voltant de les figures, donant una sensació de foscor i solemnitat a l'ambient. Els colors utilitzats en l'obra són d'una gamma freda, fet que reforça aquesta **atmosfera serena i reservada**.

A més, **aquests colors són plans, sense matissos**, el que contribueix a una certa uniformitat cromàtica que prioritza la narració històrica per sobre de l'experimentació visual.

JURAMENT DE LES CORT DE CADIS

Genera moltes ombres al voltant de les figures, donant una sensació de foscor i solemnitat a l'ambient. Els colors utilitzats en l'obra són d'una gamma freda, fet que reforça aquesta atmosfera serena i reservada.

A més, aquests colors són plans, sense matisos, el que contribueix a una certa uniformitat cromàtica que prioritza la narració històrica per sobre de l'experimentació visual.

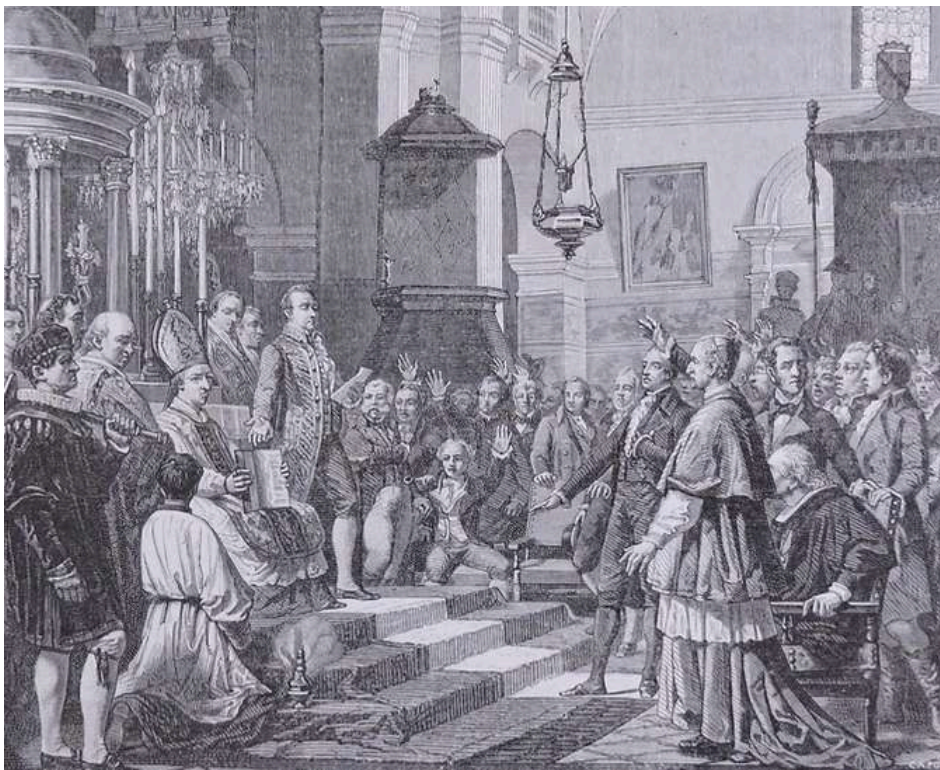
Quant a la perspectiva, es percep un interès clar per la profunditat, ja que l'escena es desenvolupa en una església plena de persones, on cada element està cuidat fins al detall. Això nota que hi ha un esforç per representar l'espai de manera creïble, amb molts detalls arquitectònics i figures ben distribuïdes en diferents plans.

Aquesta obra utilitza una perspectiva cavallera, que organitza les figures en una disposició que segueix una estructura ordenada, oferint una clara profunditat.

La composició de l'obra és senzilla i clara, amb les figures agrupades en una escena central que facilita la comprensió del tema representat. L'estructura formal de la composició és lineal, amb un eix de simetria que dona ordre i estabilitat a la distribució dels personatges.

Tot i que hi ha moviment dins de l'escena, aquest és limitat, ja que la major part de les figures estan estàtiques, reforçant el caràcter solemne i cerimoniós de l'obra. Això es complementa amb l'ús de la llum i el color, que no busca generar un ambient de festa sinó transmetre una sensació d'ordre i calma

. El tema central de l'obra és el jurament dels diputats de les Corts de Càdiz, un moment fonamental en la història política d'Espanya. Aquesta escena simbolitza la creació de la primera constitució del país, en un context de lluita per la independència. L'obra tenia una funció clarament política i cívica en el moment de la seva creació, ja que commemorava un fet de gran rellevància històric

L'obra es caracteritza per una expressió clarament figurativa, centrada en la representació realista dels esdeveniments històrics. Tot i aquest enfocament realista, hi ha un cert idealisme, ja que l'obra busca capturar la solemnitat i importància del moment històric representat, prioritzant els valors simbòlics per sobre de la pura realitat visual.

Per això, l'estil de l'obra pot considerar-se naturalista, amb un fort interès per la bellesa i l'ordre idealitzat, alhora que manté una fidelitat als models reals, tot i que amb una intenció clara de subratllar la importància del moment més que els detalls trivials. També té elements antinaturalistes, ja que la idealització i el simbolisme donen a l'obra un significat més enllà de la mera representació literal dels fets.

SATURN DEVORANT UN FILL

1819 - 1823

"Saturn devorant un fill" és una de les obres més impactants de Francisco de Goya, creada durant la seva etapa final, coneguda com les Pintures Negres. Aquesta obra, pintada entre 1819 i 1823, reflecteix un moment de gran turbulència personal i social per a l'artista, que va viure en un context de repressió política i aïllament.

La seva ubicació original a la Quinta del Sordo i la tècnica de pintura sobre paret aporten una dimensió única a l'obra, que actualment es conserva al Museu del Prado.

El 1819, Goya, ja gran i gairebé sord, va adquirir la Quinta del Sordo, una casa de camp a prop de Madrid. Allà va començar a decorar les parets amb les Pintures Negres, tot i que no se sap amb exactitud la data de cada una. Entre 1819 i 1823, en un període d'aïllament marcat per problemes de salut i la repressió política sota el règim absolutista de Fernando VII, va pintar Saturn devorant el seu fill directament sobre la paret del menjador.

L'assumpte de l'obra és una representació brutal de la mitologia clàssica, centrada en la figura de Saturn (o Cronos), que devora els seus fills per evitar que un d'ells el destroni. Aquesta temàtica, que combina elements de violència i desesperació, reflecteix les inquietuds de Goya en un moment de la seva vida en què es va sentir aïllat i impotent davant les circumstàncies que l'envoltaven. La imatge és impactant i transmet una sensació de terror i fatalisme.

SATURN DEVORANT UN FILL

La tècnica utilitzada, oli sobre revoco, és significativa, ja que Goya va optar per pintar directament sobre la paret de la seva casa, la qual cosa li permetia una immediatesa i una connexió íntima amb l'espai. Aquesta elecció de suport reforça la idea que l'obra no és només una pintura, sinó una part integral de l'entorn de l'artista.

Els elements formals de l'obra són crucials per entendre el seu impacte emocional. La pinzellada de Goya és solta i enèrgica, contribuint a l'ambient de tensió i violència. La textura és rugosa i pastosa, amb una aparença mate que intensifica la sensació de gravetat de l'escena. Goya utilitza tècniques de clarobscur per crear volum i dramatitzar la representació de les figures, amb forts contrastos de llum i ombra que donen profunditat a l'escena.

La llum, de tipus artificial i dramàtic, sembla provenir d'un focus concret invisible, destacant parts específiques dels cossos, especialment la cara de Saturn i el cos del fill. La gamma de colors és predominantment càlida, reforçant la intensitat emocional de l'escena, i la relació entre la llum i el modelat es caracteritza per l'ús de colors matisats que ajuden a crear volum.

En termes de composició, la distribució de les figures és complexa i intensa, reflectint l'emoció extrema de l'escena. L'estructura formal és diagonal, amb un eix de simetria que contribueix a l'impacte dramàtic de l'obra. El moviment intern és dinàmic, aconseguit mitjançant recursos visuals que inclouen el moviment de les figures i la distribució de la llum i el color.

SATURN DEVORANT UN FILL

El tema de la pintura és un episodi de la mitologia clàssica, on Goya representa el moment en què Saturn devora un dels seus fills per evitar que, segons una profecia, algun d'ells el derroqui. Aquesta obra, que forma part de les cèlebres Pintures Negres, es va crear en un context personal i social complex, reflectint les inquietuds de l'artista.

La representació de Saturn és macabra i violenta, simbolitzant el pas del temps i el poder destructiu. El fill devorat representa la innocència sacrificada pel poder cec i despietat, així com l'angoixa de perdre el control sobre el futur. Encara que l'obra té una funció personal i introspectiva, també pot ser interpretada com una crítica simbòlica del context social i polític de l'època.

En conclusió, "Saturno devorando a su hijo" és una obra que encapsula les preocupacions existencials de Goya i la seva visió del món en un moment de gran turbulència. La seva tècnica, el tema i el context en què va ser creada la converteixen en una peça fonamental per entendre no només l'obra de Goya, sinó també l'evolució de l'art en el pas del Romanticisme cap a l'expressionisme i el surrealisme.

LA GRAN ONADA DE KANAGAWA

1830 -1833

La gran onada de Kanagawa és una obra creada per Katsushika Hokusai entre 1830 i 1833, dins l'estil Ukiyo-e, un gènere artístic japonès que va florir entre els segles XVII i XX. Aquesta estampa es conserva en diverses còpies arreu del món, tant en museus com en biblioteques, una de les quals es conserva al Museu Metropolità d'Art de Nova York, Estats Units.

Aquesta obra té com a protagonista principal una imponent onada, acompanyada de tres embarcacions que lluiten contra la força del mar. La tècnica utilitzada és la impressió xilogràfica, produïts al Japó entre els segles XVII i XX, realitzada sobre paper

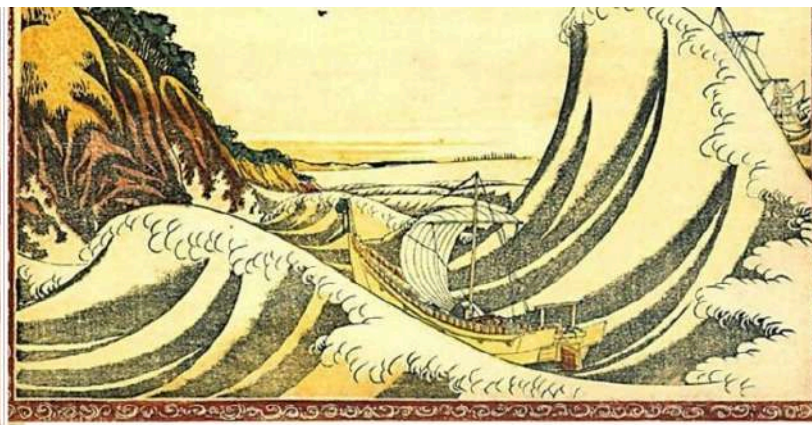
L'obra presenta una textura llisa amb línies de contorn ben definides. La il·luminació és artificial, amb una llum general que no crea ombres pronunciades, a part la gamma cromàtica és freda, amb predomini de tonalitats blaves (fosques i clares), blanc i negre, utilitzats en colors plans sense relleu. La composició de l'obra és senzilla i clara, amb tres elements principals: el mar, agitat per una tempesta, tres vaixells i el Mont Fuji al fons. L'estructura formal segueix una proporció aurea, amb una expressió figurativa que reflecteix un cert idealisme naturalista.

LA GRAN ONADA DE KANAGAWA

Aquesta pintura representa una de les vistes del Mont Fuji, tot i que també s'interpreta la impotència de la humanitat davant les forces desbordants de la naturalesa. En el moment de la seva creació, la seva funció era principalment cultural i simbòlica, reflectint la relació entre l'ésser humà i el seu entorn natural.

Els possibles antecedents de l'obra inclouen "Primavera en Enoshima" (1797), "Vista de Honmoku des de Kanagawa" (1803), i "Vaixell de càrrega lluitant contra les onades" (1805), a més de la primera versió de "La gran onada de Kanagawa" (1829). Aquesta obra és una de les més importants de Hokusai, ja que forma part de la seva famosa col·lecció "Trenta-sis vistes del Mont Fuji". La seva transcendència en la història de l'art és notable, influenciant obres posteriors com "La nit estrellada" de Van Gogh, en la qual el cel presenta una estructura similar a l'onada de Hokusai. També va inspirar altres artistes com James McNeill Whistler i Gustave Courbet, que van reconèixer l'impacte de la seva innovadora visió artística.

Katsushika Hokusai va néixer el 31 d'octubre de 1760 a Edo, Japó, i va morir el 10 de maig de 1849. Va ser adoptat per Nakajima Ise, un prestigiós artesà d'Edo, amb qui va treballar i que esdevingué el seu hereu. Hokusai és conegut per les seves grans obres, incloent la sèrie "Trenta-sis vistes del Mont Fuji", i va inspirar diversos artistes, com Van Gogh amb la seva obra "La nit estrellada".

LA DANSA

1909

El quadre titulat *La Dansa*, creat per Henri Matisse l'any 1909, pertany a l'etapa del Fauvisme, un moviment artístic que va sorgir a França a principis del segle XX i va tenir el seu moment àlgid entre 1904 i 1908 abans de difondre's arreu del món.

L'obra mostra cinc figures femenines dansant en cercle mentre s'agafen de les mans, amb postures que reflecteixen el moviment i l'harmonia del ball. El seu significat transcendeix la imatge aparent, representant la connexió entre els esperits humans i la unió que es pot establir a través de l'art i l'expressió corporal.

L'obra va ser pintada a mà, utilitzant pinzells o espàtula, en tècnica d'oli sobre bastidor. La pintura presenta una textura llisa amb pinzellades llargues i amples, on els contorns es defineixen amb línies simples i algunes ombres clarsobscures. Tot i això, la composició manté un estil minimalista. Les llums irrealment que il·luminen les figures femenines creen un focus específic sobre elles, mentre que els colors càlids i plans reflecteixen un desinterès per l'espai en favor d'una perspectiva lineal. Les dones, representades amb formes senzilles i clares, formen una estructura en forma de cor mitjançant el moviment, simbolitzant la connexió humana i corporal. Malgrat la correcció anatòmica, l'obra manté un caràcter antinaturalista. La forma del cor i l'energia del conjunt personifiquen el ritme i l'alegria de viure.

Henri Matisse, nascut el 31 de desembre de 1869 al nord de França, es va traslladar a París el 1887 per estudiar lleis i treballar com a administratiu. Va començar a pintar el 1889 i va assistir a cursos a l'Acadèmia Julian. El 1892 es va incorporar a l'Escola de Belles Arts, on va aprendre amb el pintor simbolista Gustave Moreau i va coincidir amb artistes com Rouault, Camoin, Marquet i Dufy. Matisse es va convertir en una figura clau del fauvisme, explorant el potencial expressiu del color al llarg de la seva carrera. Tot i la curta durada del moviment, el fauvisme va influir profundament en l'art modern, obrint camí a altres avantguardes. La seva audàcia en l'ús del color i la simplificació formal van consolidar la seva reputació com un dels grans mestres del segle XX.

Actualment, **La Danza** es troba al Museu de l'Hermitage, a Sant Petersburg, Rússia. Aquesta obra, icona del fauvisme, continua captivant els visitants amb la seva energia vibrant i simplicitat poderosa. Representa una celebració de l'art i una invitació a viure amb intensitat i llibertat.

PINTURES DEL MUSEU ABELLÓ

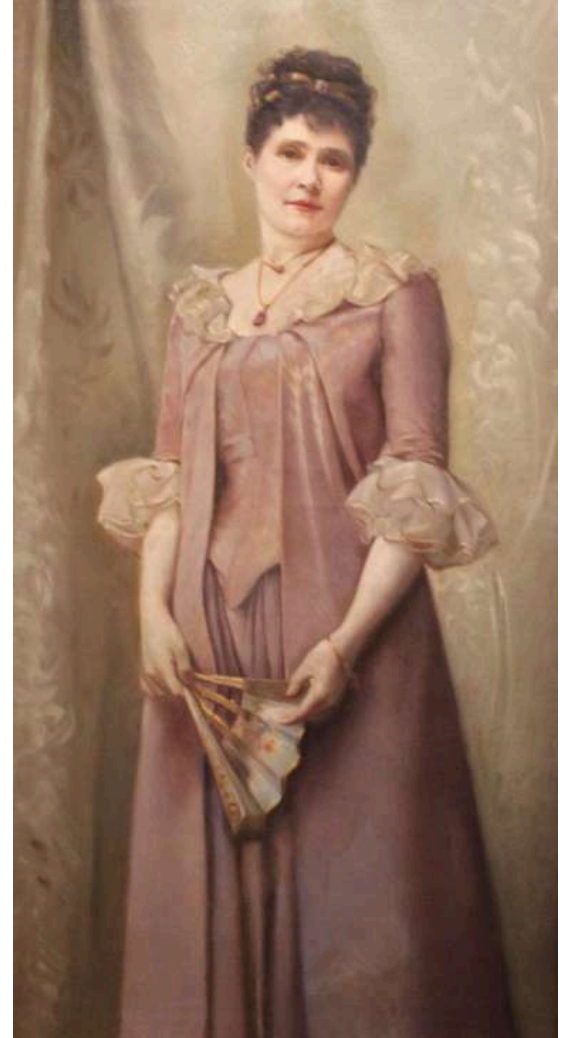

RETRAT DE MATILDE ROUVIÈRE (I)

1890

Aquest tipus de retrat no té un significat simbòlic ni cap missatge ocult; simplement és un quadre que reflecteix la manera de fer retrats de l'època i la voluntat de mostrar la bellesa i l'elegància de la persona retratada. Pellicer, com a bon retratista modernista, sabia com captar l'essència de la persona i crear una imatge que ens fa connectar amb la seva figura. Amb aquest retrat, va contribuir a l'art català de l'època, deixant un exemple de com fer un retrat ple de vida i realisme

Pellicer va voler retratar a Matilde Rouvière amb l'objectiu d'anar més enllà d'una simple representació visual. En la seva obra, va utilitzar colors, llums i ombres que transmeten el caràcter de Matilde i els matisos de la seva personalitat, buscant capturar tant la seva força interior com la seva elegància. Aquest quadre reflecteix també el moment cultural de l'època, en què els artistes intentaven posar en valor la individualitat i donar protagonisme a la identitat de les persones retratades.

Els colors són càlids i harmoniosos, cosa que dona una sensació acollidora i fa que la figura de Matilde sigui el centre d'atenció. Al fons, només hi ha una cortina amb algunes flors, que no crida massa l'atenció perquè tota la importància recau en ella. L'espectador té una vista frontal, com si estigués just davant de la model, la qual cosa fa que sembli que ens mira directament. La composició del quadre és senzilla: Matilde està en una postura estàtica, sense moviments ni accions, només asseguda, posant per al retrat. Això dona una sensació de tranquil·litat i serenitat.

RETRAT DE MATILDE ROUVIÈRE (I)

Aquest tipus de retrat no té un significat simbòlic ni cap missatge ocult; simplement és un quadre que reflecteix la manera de fer retrats de l'època i la voluntat de mostrar la bellesa i l'elegància de la persona retratada. Pellicer, com a bon retratista modernista, sabia com captar l'essència de la persona i crear una imatge que ens fa connectar amb la seva figura. Amb aquest retrat, va contribuir a l'art català de l'època, deixant un exemple de com fer un retrat ple de vida i realisme

Pellicer va voler retratar a Matilde Rouvière amb l'objectiu d'anar més enllà d'una simple representació visual. En la seva obra, va utilitzar colors, llums i ombres que transmeten el caràcter de Matilde i els matisos de la seva personalitat, buscant capturar tant la seva força interior com la seva elegància. Aquest quadre reflecteix també el moment cultural de l'època, en què els artistes intentaven posar en valor la individualitat i donar protagonisme a la identitat de les persones retratades.

RETRAT DE MATILDE ROUVIÈRE (II)

1890

El retrat de Matilde Rouvière és una obra feta per el pintor Carles Pellicer i Rouvière a l'any 1890 durant l'etapa dels principis del modernisme. Com es pot observar l'estil és realista i el gènere de retrat. En quant a l'ubicació, va ser pintada a Barcelona però actualment es troba al Museu Joan Abelló, a Mollet del Vallès.

En aquesta escena es mostra a Matilde Rouvière, immòbil i mirant a l'espectador dins d'una sala amb una cortina de fons. Porta un llarg vestit elegant, amb unes mànigues voluminoses, un preciós collaret, una diadema amb una joia, una pulsera daurada i un ventall ple de detalls.

Com es pot apreciar la tècnica utilitzada és l'oli sobre tela, que deixa com resultat una obra il·luminada, amb una textura llisa i brillant. Mentre la pinzellada és curta a la zona dels detalls dins de la figura de Matilde Rouvière i el fons és pintat amb una pinzellada llarga acompanyat de la curta per acabar amb uns detalls als plecs de la cortina.

L'obra aconsegueix volum gràcies al contrast dels colors suaus com el lila o el blanc, amb el contrast de les zones més oscures com el fons o les zones baixes del vestit, creant una sensació de volum i profunditat. A més la combinació de colors freds i càlids com el lila del vestit i el blau del ventall, li dona al quadre uns colors matisats, amb volum.

RETRAT DE MATILDE ROUVIÈRE (II)

En quant a la seva perspectiva del quadre és frontal, ja que situa a Matilde al centre davant de l'espectador, a més es pot observar que no es busca representar cap fons o espai profund, ja que està tapat per una cortina.

La composició és complexa ja que hi ha diversos detalls com les joies i fons, també és un vertical ja que l'ement central és Matilde Rouvière i ocupa gairebé tot l'espai, completament immòbil.

És un obra figurativa ja que representa a Matilde Rouvière que la mostra tal i com era. Amb unes proporcions correctes i naturals de braços, coll, figura... Amb una funció compeltament decorativa que es va crear per recordar a la mare de l'artista.

Aquest quadre representa a Matilde Rouvière, la mare de Carles Pellicer. Una dona culta i intel·ligent d'origen francès, pertanyent a una família burgesa. Estava casada amb Manuel Pellicer i va ser germana de l'enginyer Lluís Rouvière i Bula.

Sent una de les obres més destacades de la trajectòria de Carles Pellicer, aquest es va inspirar en William-Adolphe Bouguereau, ja que va ser el seu mestre francès a París a l'acadèmia

Carles Pellicer i Rouviere, va néixer a Barcelona l'any 1865 i va morir als 93 anys al 1959. Va ser un pintor retratista català. El seu pare, Manuel Pellicer era capità de la marina mercant i la seva mare Matilde Rouvière va ser una dona d'origen francès, provinent d'una família burgesa.

PAISATGE NOCTURN AMB DUES NOIES

Aprox. 1900

Paisatge nocturn amb dues noies és una obra de Joan Brull i Vinyoles, un dels artistes més destacats del Modernisme català, nascut el 1863 i actiu fins a la seva mort el 1912. Aquesta pintura s'inscriu dins del moviment modernista, conegut per l'ús de simbologia poètica, així com per l'interès per la natura i la figura femenina, temes constants en l'obra de Brull. Actualment, el quadre es troba al Museu Abelló, on es pot contemplar l'habilitat de l'artista per capturar un paisatge nocturn, immers en una atmosfera misteriosa i evocadora, on dues figures femenines emergeixen com a protagonistes en un ambient de calma i bellesa inquietant.

PAISATGE NOCTURN AMB DUES NOIES

Paisatge nocturn amb dues noies és una obra de Joan Brull i Vinyoles, un dels artistes més destacats del Modernisme català, nascut el 1863 i actiu fins a la seva mort el 1912. Aquesta pintura s'inscriu dins del moviment modernista, conegut per l'ús de simbologia poètica, així com per l'interès per la natura i la figura femenina, temes constants en l'obra de Brull. Actualment, el quadre es troba al Museu Abelló, on es pot contemplar l'habilitat de l'artista per capturar un paisatge nocturn, immers en una atmosfera misteriosa i evocadora, on dues figures femenines emergeixen com a protagonistes en un ambient de calma i bellesa inquietant.

L'obra mostra dues noies en un paisatge nocturn captivador, una d'elles està dempeus, amb un somriure subtil, mentre que l'altra, asseguda i amb una arpa a les mans. Aquesta escena està pintada amb la tècnica d'oli sobre tela, amb una atenció delicada als detalls i una atmosfera que evoca quietud i complicitat entre les dues figures femenines.

L'obra presenta una factura caracteritzada per una pinzellada curta que genera una textura llisa i brillant. El modelat adquireix volum mitjançant graduacions de colors, amb contrastos suaus que aporten profunditat i forma. La llum, irreal i fantàstica, il·lumina l'escena com si fos de dia, malgrat que el paisatge és nocturn, amb una lluna creixent al cel. La llum és molt genèrica i no genera contrast amb les ombres, ja que la seva intensitat és uniforme.

Pel que fa als colors, s'utilitzen tonalitats fosques, amb predominança de verds, marrons, blaus i lilas. La relació entre la llum i el modelat es construeix a partir d'aquestes tonalitats, on les ombres s'aconsegueixen mitjançant matisos de colors que donen volum a les figures. En relació amb la perspectiva, l'obra no fa ús d'un sistema convencional de profunditat, però sí que crea un efecte espacial mitjançant elements com els arbres i les muntanyes del fons, que contribueixen a construir la profunditat de l'escena. Així, tot i no seguir una perspectiva clàssica, l'obra presenta un clar interès per la representació espacial.

La composició és complexa i detallada, amb una distribució minuciosa de les figures. La noia somrient ocupa el centre de l'escena, i al voltant d'ella es disposen altres elements, com la noia asseguda amb l'instrument i els arbres que completen l'espai a la dreta. L'obra transmet una sensació de moviment intern de tipus estàtic, accentuat per la presència de la noia asseguda, que reforça la quietud i serenitat de l'escena.

Quant a les formes d'expressió, l'obra és naturalista, amb una representació realista de la natura i les figures humanes. Les proporcions i l'anatomia de les figures són correctes, i els elements naturals es poden identificar fàcilment. L'obra és figurativa, amb una clara intenció de reflectir la realitat d'una manera estilitzada i harmònica.

PAISATGE NOCTURN AMB DUES NOIES

El tema de la pintura Paisatge nocturn amb dues noies se centra en una escena nocturna, en què dues noies ocupen el primer pla: una d'elles està dempeus, somrient, mentre que l'altra es troba asseguda amb un instrument (arpa) a les mans. La representació segueix una forma tradicional, però s'integra en una atmosfera carregada de simbolisme. El paisatge nocturn que fons, amb una lluna creixent i un ambient misteriós, aporta una dimensió màgica a l'escena, suggerint un món oníric. La funció de l'obra, en el moment de la seva creació, era transmetre una sensació de somni i màgia, evocant un espai on la realitat i la fantasia es fonen.

Un possible antecedent de Paisatge nocturn amb dues noies podria ser Ensomni, una altra obra de Brull que actualment es conserva al MNAC, i que es considera una de les referències més importants de l'artista. En el context de la producció total de Brull, aquesta obra destaca pel seu enfocament en la creació d'un paisatge misteriós, caracteritzat per l'enigma i la connexió amb el món dels somnis. La seva transcendència en la història de l'art radica en la influència que va tenir en altres obres posteriors, on l'ús de la simbologia i la representació de la figura femenina com a element central esdevé un tema recurrent en molts pintors modernistes.

Joan Brull i Vinyoles va néixer el 25 de gener de 1863 a Barcelona i va morir el 3 de febrer de 1912 a la mateixa ciutat. Va ser un pintor destacat del final del segle XIX i una figura representativa del simbolisme català, juntament amb altres artistes com Adrià Gual. En els seus primers anys com a artista, Brull es va centrar en el realisme, però amb el temps va evolucionar cap al simbolisme, centrant-se sovint en la representació de figures femenines, moltes d'elles vinculades a la mitologia. A més de la seva producció pictòrica, Brull va ser reconegut pels retrats que va realitzar de nens i captaires de la Barcelona de finals de segle, que reflecteixen una sensibilitat especial per la realitat social del moment.

LA LUNE

1908

El títol de l'obra es diu "La lune", feta per Juan Gris i conservada al Museu Abelló de Mollet del Vallès. Va ser realitzada l'any 1908. Juan Gris va fer pintures en durant el període del cubisme, art modern, cubisme sintètic i cubisme analític. El seu mode d'expressar-se va ser a través de les seves pintures i escultures.

Aquest quadre presenta una mestressa de casa, dempeus en un carrer, i que aixecant el puny dret enlaire, en una actitud desafiant. A la part superior hi ha escrit "La lune".

Les tècnica emprada és el gouache sobre paper. A més utilitza tinta amb traços curts. També s'empren llapis de colors.

Hi ha contorns en els cabells de la mestressa, l'espai blanca del paper i una mica de blau senzill en la vestimenta de la mestressa i en l'espai hi ha una mica de blau fosc i blau clar representant els arbustos, només hi ha llum a les sabates de la mestressa. Les formes d'expressió són anatomia correcta. La composició dels edificis són diagonals i el tipus d'art d'aquesta obra és art modern.

Juan Gris, nascut com José Victoriano González Pérez a Madrid el 1887, va desenvolupar la seva carrera principalment a París, on va entrar en contacte amb altres grans artistes de l'època com Pablo Picasso i Georges Braque, amb els quals va compartir una profunda connexió amb el cubisme. Encara que Gris va començar en l'àmbit de la il·lustració i el dibuix, va abraçar plenament el cubisme cap al 1911, desenvolupant un estil únic caracteritzat per una gran precisió geomètrica i un ús vibrant del color. Entre 1904 i 1906 va estudiar a l'Escola d'Arts i Manufactures de Madrid a l'estudi de José Moreno Carbonero. En la seva adolescència va ser il·lustrador de publicacions com "Blanco y Negro" i "Madrid Cómico."

TRAGÈDIA

1929

Aquesta obra, titulada *Tragèdia*, és una de les peces més representatives de l'artista català Ramon Calsina i Baró, nascut a Barcelona l'any 1901 i considerat un dels grans pintors del segle XX en el panorama artístic català. Calsina va mostrar des de ben jove una passió profunda per l'art, especialment per la pintura, i va desenvolupar un estil únic influenciat per moviments com el Noucentisme, que a Catalunya va promoure una estètica refinada i equilibrada, tot sovint amb temàtiques inspirades en la mitologia i la cultura popular.

El quadre mostra una noia amb la pell clara, que mira directament a l'espectador mentre gira el cap a nosaltres. Porta un turbant que cobreix els seus cabells i una gran perla com a arracada. La pintura se centra només en el seu rostre i una mica de les seves espatlles, de

manera que l'atenció queda posada en la seva expressió i en la joia que porta. L'obra Tragèdia, pintada l'any 1929, pertany a l'etapa noucentista de l'artista, un període marcat per una visió idealitzada de la realitat, però en el seu cas amb un toc personal, sovint irònic i dramàtic. Aquesta pintura destaca perquè busca transmetre l'emoció intensa suggerida pel títol. En ella, Calsina explora temes universals com el dolor i la condició humana, motius que es reflecteixen en molts altres treballs de la seva carrera. Avui dia, el quadre *Tragèdia* forma part de la col·lecció del Museu Joan Abelló, situat a Mollet del Vallès, Barcelona. Aquest museu, dedicat a preservar i difondre el llegat artístic de Joan Abelló i Prat, acull obres d'artistes catalans de renom, i la inclusió de Tragèdia en la seva col·lecció reforça el valor i la influència de Calsina dins l'art català.

TRAGÈDIA

Aquest quadre representa una escena domèstica marcada per la tensió i el caos, situada en un menjador desordenat. Al centre de la composició, un home agenollat i vestit amb una bata agafant bruscament una dona, també agenollada, que li dona l'esquena. L'home l'agafa amb força pels cabells i per la samarreta, creant una escena de violència. El mobiliari fora de lloc, la roba esquinçada i l'expressió de patiment de la dona subratllen la duresa de la situació.

L'obra està realitzada amb llapis sobre paper, amb una textura llisa i un traç curt que permet capturar amb detall les expressions i els elements de l'escena. No hi ha contorns marcats, i els colors utilitzats són predominantment freds i intensos, amb

tonalitats violentes que reforcen l'ambient opressiu de l'escena. Com que es tracta d'una obra en paper, es necessita un suport protector com un marc per a la seva exhibició. Un altre aspecte destacat és l'ús de la llum, que presenta un caràcter artificial i antinaturalista. La il·luminació sembla provenir de diversos costats, amb un focus principal que entra des de l'esquerra però sense ser una llum natural, ja que la finestra del fons no deixa entrar cap mena d'il·luminació. Aquesta llum de capvespre es concentra en la parella protagonista, ressaltant-los com el centre d'atenció i amplificant el dramatisme de l'escena. El fons de l'obra està marcat pel desordre, suggerint que ha tingut lloc una escena de violència física. La composició presenta tres plànols clarament definits: en el primer plànol hi ha objectes escampats que representen el caos de l'habitació; en el segon plànol, els dos personatges protagonitzen la confrontació; i en el tercer plànol, es veu la finestra amb una cortina, suggerint una atmosfera tancada i opressiva. Aquest enfocament lineal, amb una perspectiva frontal i una distribució simètrica dels elements, aporta una sensació d'ordre enmig del desordre. El quadre presenta un estil realista, propi de l'època de l'avantguarda, però amb la particularitat que aquí no s'ha desfigurat el rostre dels personatges, un recurs comú en altres obres d'aquell període. En canvi, l'artista ha optat per un realisme emotiu, utilitzant la composició i els elements visuals per capturar l'essència del conflicte i la complexitat de les relacions humanes, fent-ne una peça amb una càrrega simbòlica poderosa.

RETRAT D'INÉS BERTRAN

1940

Inés Bertrán és una figura pintada per Carles Pellicer i Rouvière l'any 1940, durant una estada a casa del pintor Abelló. Actualment, aquesta obra es troba exposada al Museu Abelló de Mollet. La pintura mostra una jove representada de mig cos, asseguda en una cadira, on l'autor incorpora personificacions que eleven la figura femenina a la categoria de divinitat. Aquest recurs, recurrent en la seva obra, serveix com a justificació artística per a la representació del nu femení, molt present en el seu treball.

L'obra està realitzada en oli sobre tela, amb pinzellades llargues i una textura pastosa que aporta volum als contorns. Els colors, càlids i suaus, presenten un contrast delicat gràcies a l'ús de la tècnica del **sfumato**. La il·luminació, d'origen artificial i ambiental, crea un efecte serè amb una intensitat equilibrada.

La composició denota un desinterès per l'espai profund, ja que la relació entre llum i color és plana, però alhora evidencia una preocupació per la representació espacial a través de l'ús d'una perspectiva lineal. La distribució de les figures és clara, amb una estructura formal geomètrica. Encara que hi ha una certa sensació de moviment, aquest és subtil.

Pellicer aconsegueix una obra plena de detalls que reflecteix una gran habilitat tècnica i una atenció minuciosa a la composició, consolidant aquest quadre com una mostra significativa del seu talent artístic.

BOIRA DE MONTSERRAT

Aprox. 1947

L'obra Boira de Montserrat va ser creada l'any 1947, un moment clau en la producció artística de Joan Abelló. Es tracta d'un oli sobre tela que actualment es conserva al Museu Abelló, a Mollet del Vallès, institució que preserva bona part de la seva obra i ens permet endinsar-nos en el seu univers creatiu. Aquesta contextualització inicial és essencial per comprendre la influència de l'època en la creació de l'obra, ja que el 1947 és un període marcat per un ambient de postguerra, en què l'artista troba en el paisatge català una via d'expressió i un refugi simbòlic. Abelló també s'utilitza la tècnica de l'oli sobre tela per capturar la densitat de l'atmosfera, els contrastos de llum i les textures naturals, característiques que contribueixen a la força emocional de l'obra. A través d'aquesta exploració, entendrem millor el llenguatge visual d'Abelló, els recursos que emprà per comunicar la seva visió i com la seva obra reflecteix una connexió profunda amb la terra catalana.

L'escena representada: un paisatge muntanyós embolcallat per una espessa boira que dota l'obra d'un aire místic i enigmàtic, creant una sensació de transcendència i misteri. La boira, que sembla cobrir la muntanya de Montserrat, no només exerceix una funció estètica, sinó també simbòlica, ja que emfatitza la imatge d'un paisatge en el qual la natura es torna gairebé espiritual. Aquest efecte crea una atmosfera d'introspecció, convidant l'espectador a submergir-se en l'espai i a sentir-se part d'aquesta realitat nebulosa i silenciosa.

Aquesta descripció no només ens permet visualitzar l'escena, sinó que també obre una porta a la comprensió de les emocions que l'artista vol transmetre: un sentiment de serenor, de connexió profunda amb la terra i una certa melancolia davant la bellesa i la grandiositat de la muntanya. L'ús de la boira, com a element de transició entre el visible i l'invisible, reforça l'aspecte simbòlic de l'obra, que sembla captar un moment efímer, com si el paisatge es trobés en un estat de canvi constant.

BOIRA DE MONTSERRAT

La tècnica emprada, l'oli sobre tela, és característic de l'estil realista i impressionista d'Abelló. Aquesta tècnica permet una manipulació precisa del color i la llum, amb un ús delicat de les tonalitats suaus i amb una textura que dota a l'obra d'una gran densitat i volum. La capacitat de l'oli per capturar la vibració atmosfèrica i les subtils variacions en la llum contribueix a crear un efecte gairebé tangible de la boira, fent que l'espectador pugui percebre no només la imatge, sinó també l'ambient que envolta la muntanya. Així, Abelló fa un ús magistral de la tècnica per transmetre no només una imatge visual, sinó també una sensació emocional profunda.

L'anàlisi formal se centra en diversos elements essencials com la pinzellada, la textura, la llum i el color, que conjuntament construeixen l'impacte visual de l'obra. Es destaca la pinzellada detallada i precisa, que permet a l'artista capturar subtils matisos en el paisatge, així com una textura que alterna entre zones rugoses i suau, creant un contrast que dona vida a la superfície de la tela. L'ús de la llum natural és fonamental per dotar l'obra de volum i profunditat, especialment en la manera com s'infiltra a través de la boira, modelant les formes i suggerint un espai en constant transformació.

La gamma de colors càlids i freds es combina de manera harmoniosa per intensificar l'efecte de la llum, establint un diàleg entre els tons càlids de la terra i els freds de la boira, la qual cosa reforça el caràcter ambivalent del paisatge: alhora real i eteri. A més, l'ús de la perspectiva aèria no només ajuda a representar la immensitat de la muntanya, sinó que també aporta una sensació de distància i misteri, amb l'espai semblant a desaparèixer a mesura que la boira el consumeix. Aquesta diversitat de tècniques i l'ús acurat de la perspectiva enriqueixen la composició, proporcionant una dinàmica subtil que manté l'atenció de l'espectador, tot i que la imatge aparentment tingui una qualitat estàtica.

En la interpretació de l'obra, es reflexiona sobre el seu contingut i la funció que compleix dins del conjunt de la producció d'Abelló. El tema paisatgístic, centrat en la muntanya de Montserrat, es presenta com un símbol identitari i cultural de Catalunya, un element carregat de significats profunds que connecta amb l'imaginari col·lectiu de la regió. La utilització de la boira i la llum no només enriqueix l'atmosfera de l'obra, sinó que també revela una intenció clara de fusionar el realisme amb el simbolisme. Aquesta combinació reflecteix una profunda connexió de l'artista amb la natura, que es mostra com un espai gairebé sagrat, on l'element natural es transcendeix cap a una dimensió més espiritual.

BOIRA DE MONTSERRAT

A més, s'apunta que l'obra pot haver estat influenciada per tradicions artístiques anteriors, com la pintura renaixentista o el romanticisme, en què els paisatges no només es representaven com a escenaris, sinó com a vehicles per a l'expressió de sentiments profunds i emocions. Aquesta connexió amb corrents artístiques passades dota l'obra d'una càrrega cultural i històrica que fa que el paisatge de Montserrat no sigui només una representació geogràfica, sinó una experiència simbòlica carregada de resonàncies.

S'assenyala la importància d'aquesta obra dins de la producció global d'Abelló, ja que marca un moment fonamental en la seva evolució artística, establint una connexió directa amb les arrels culturals i identitàries de Catalunya. També es destaca la influència que va exercir en el context català de l'art, ja que, més enllà de la seva tècnica i estil, l'obra posa de manifest l'interès de l'artista per recuperar i preservar la tradició i l'essència del paisatge català.

El text conclou amb una breu ressenya de Joan Abelló, contextualitzant la seva carrera i el seu estil, que uneix el realisme amb l'impressionisme. Aquest context biogràfic ajuda a comprendre millor l'obra analitzada i la seva significació dins del corpus artístic de l'autor.

Joan Abelló (1913-1983), nascut a Mollet del Vallès, Barcelona, va ser una figura central en el panorama artístic català del segle XX. Al llarg de la seva carrera, va aconseguir consolidar-se com un dels pintors més destacats de la seva generació, gràcies a la seva capacitat única per combinar el realisme detallat amb l'espontaneïtat i la vitalitat pròpies de l'impressionisme. La seva obra es caracteritza per una gran varietat temàtica, que abasta des de paisatges naturals i urbans fins a retrats i escenes de la vida quotidiana, així com també composicions religioses i històriques.

Una de les seves grans virtuts va ser la seva capacitat per reflectir amb profunditat les emocions humanes a través de la representació de moments aparentment senzills, com la vida en família o els costums populars. Abelló tenia una gran sensibilitat per les textures i els colors, i aquesta habilitat li permetia capturar l'atmosfera única de cada escena, utilitzant una tècnica refinada, especialment en l'ús de l'oli sobre tela. La seva interpretació de la llum, l'ombra i els efectes atmosfèrics li permetia aconseguir una sensació de profunditat i volum que dotava les seves obres d'una gran força expressiva.

EL SOPAR DELS AMICS

1951

El sopar dels amics, una obra de Joan Abelló pintada el 1951, ens mostra una escena que representa el realisme social de mitjans del segle XX. Ara està exposada al Museu Abelló i ens ensenya un grup d'homes reunits al voltant d'una taula plena de fruites i begudes, amb expressions relaxades i alguns aixecant les copes, com si estiguessin celebrant un sopar entre amics. Abelló fa servir la tècnica de l'oli sobre tela, amb una pinzellada lliure i solta que dóna moviment a la pintura, fent que l'escena sembli viva i natural. La textura és rugosa, sobretot a les cares i la roba dels personatges, cosa que dóna una sensació de realitat i fa que els personatges semblin més humans i propers. Les línies no són gaire definides, la qual cosa ajuda a crear una transició suau entre els elements i reforça el sentiment de grup. Hi ha una mica de volum creat amb les ombres i el color, però sense un gran contrast, cosa que fa que el quadre sembli relaxat i tranquil.

EL SOPAR DELS AMICS

La composició està organitzada al voltant de la taula, amb les figures situades de manera variada, però tot i així es veu equilibrada. El moviment dins del quadre es nota en les diferents postures i expressions dels personatges, que sembla que estan passant-s'ho bé i gaudint de la companyia. Tot està pintat d'una manera realista, amb proporcions correctes, i dona la impressió d'una escena de la vida quotidiana.

El tema principal de l'obra és la reunió d'amics o coneguts al voltant d'un sopar, potser celebrant alguna cosa o simplement gaudint de la companyia.

RETRAT DE NOIA ISABEL

1968

El retrat de la noia Isabel és una pintura realitzada l'any 1968 per Antoni Vila Arrufat, un destacat pintor català del segle XX conegut pel seu estil realista i detallista. A l'obra es mostra una jove que porta una flor vermella als cabells i un vestit amb diversos tons del color verd que està asseguda amb el cap girat de manera que se li pot veure la cara.

Antoni Vila Arrufat, nascut el 1894 i membre d'una reconeguda nissaga d'artistes, va ser conegut tant per la seva habilitat com a pintor com per les seves contribucions en el món del gravat. Les seves obres i els seus retrats, es fan capturant amb precisió els rostres i l'ànima dels seus personatges. Les seves obres i els seus retrats, es fan capturant amb precisió els rostres i l'ànima dels seus personatges.

Avui dia, el Retrat de noia Isabel forma part de la col·lecció del Museu Abelló, situat a Mollet del Vallès, un museu que reuneix una àmplia col·lecció d'art català i acull obres d'autors destacats de diferents èpoques i estils.

La pintura està realitzada amb oli sobre tela, una tècnica clàssica i apreciada per molts artistes. Tot i que l'oli permet treballar amb colors vius, un dels seus inconvenients és el llarg temps d'assecat, que pot durar setmanes o fins i tot mesos, depenent de la capa de pintura. En aquesta obra, l'artista ha utilitzat pinzellades curtes i precises per crear una superfície llisa i brillant. Aquesta tècnica permet una aplicació uniforme de la llum i els colors, cosa que dóna una sensació de naturalisme, ressaltant els volums i les formes de la figura representada. La textura llisa i brillant ha estat aconseguida amb pinzellades curtes les quals transmeten una gran delicadesa i mostren de manera molt clara els detalls.

Un dels elements que no destaca especialment en aquesta pintura és la il·luminació, la qual és bastant escassa. L'objectiu de l'artista en aquesta obra és centrar tota l'atenció en el rostre de la jove Isabel, mentre que el fons queda indefinit i fosc. La llum sembla d'origen artificial, però d'efecte natural la qual probablement és provinent d'un punt de llum concret, com podria ser una làmpada o focus, que projecta una il·luminació directa sobre el rostre i el tors de la noia.

RETRAT DE NOIA ISABEL

La resta de l'escena queda en l'ombra, cosa que suggereix que es tracta d'una escena nocturna o d'un espai tancat on la llum natural és absent.

La gamma de colors emprada en la pintura és càlida, amb una paleta que combina tonalitats suaus i matisades com el verd fosc, el blanc, el vermell i el turquesa. Els colors matisos més foscos i profunds, especialment en el verd i el vermell, el que fan és produir un joc d'ombres delicat, donant profunditat a les formes i volum al retrat. En aquesta obra, la perspectiva és frontal, és a dir, es veu la noia des del davant. No hi ha cap fons ni altres elements darrere d'ella, de manera que no hi ha sensació de profunditat sinó que només veiem la noia.

La composició de la pintura és simple i clara, perquè el retrat de la noia es veu fàcilment. La posició és fixa, i això es nota per com estan col·locats els colors i les ombres. La pintura és realista, perquè intenta mostrar la figura de la noia tal com és. Les proporcions del cos són bastant correctes, però el cap de la dona sembla una mica gran en comparació amb el seu coll i cos.

La noia sembla d'una família amb diners (la burgesia), perquè a mitjans del segle XX, aquestes famílies solien fer-se retrats, ja que podien pagar-los. El retrat és força tradicional, sense gaire innovació, i s'assembla a altres obres de l'artista.

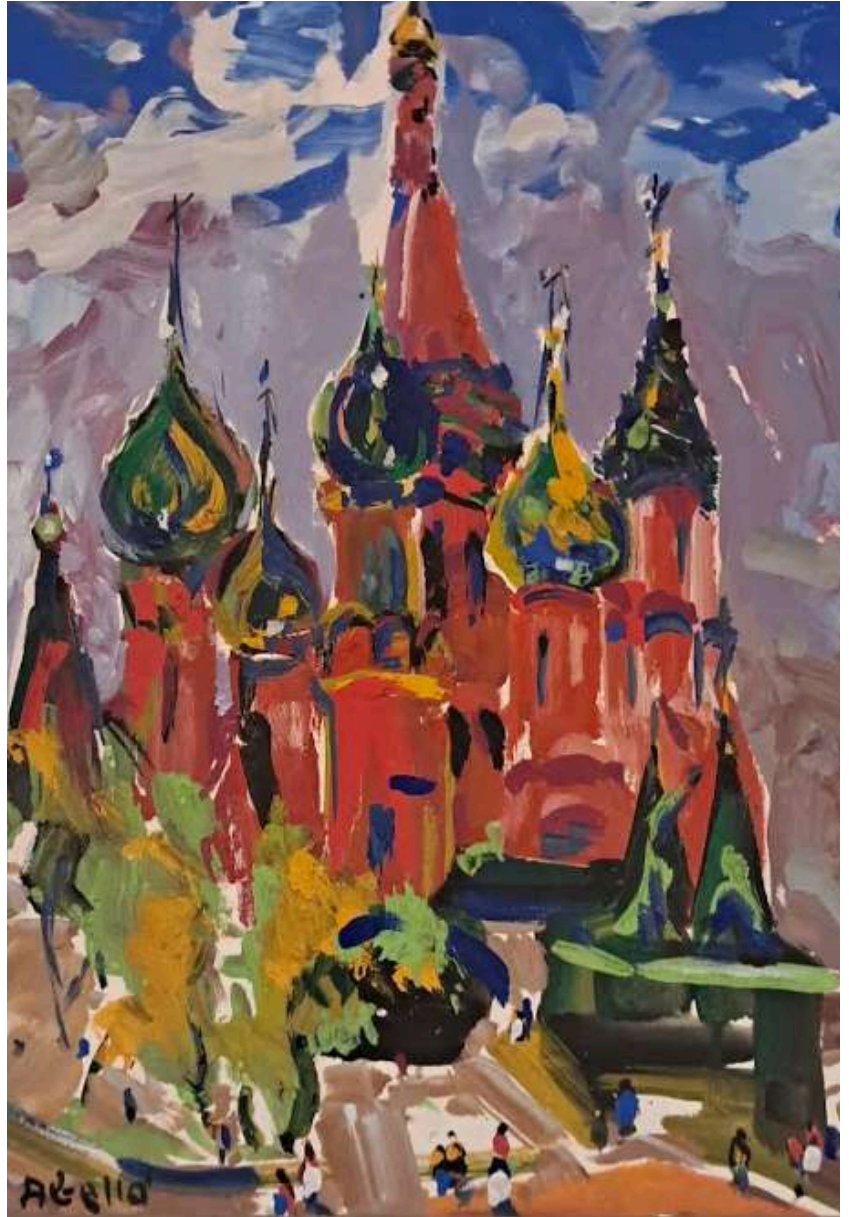
L'autor d'aquesta obra és Antoni Vila Arrufat, que va néixer el 20 d'octubre de 1894 a Sabadell, al Vallès Occidental. El seu pare, Joan Vila i Cinca, també era pintor i va fundar l'Acadèmia de Belles Arts de Sabadell l'any 1876. Antoni va estudiar a l'escola Llotja de Barcelona i va acabar els seus estudis a Madrid gràcies a una beca de l'Ajuntament de Sabadell.

LA CATEDRAL DE SANT BASILI

2000

La Catedral de Sant Basili, pintura creada per Joan Abelló (1922-2008), representa la famosa Catedral de Sant Basili de Moscou, construïda al segle XVI per Póstnik Yákovlev i Ivan Barma a petició del tsar Ivan el Terrible. Aquesta obra, d'estil abstracte, es va pintar l'any 2000 durant una de les estades de l'artista a Rússia, país que el va inspirar. La tècnica del guaix sobre cartó entelat permet a Abelló captar la intensitat cromàtica i el dinamisme de l'arquitectura russa, amb colors i formes que evocuen les distintives cúpules de la catedral.

Joan Abelló, conegut tant per la seva obra pictòrica com pel seu important paper com a col·leccionista d'art, va ser format per mestres com Pere Pruna i Carles Pellicer, amb una influència destacada de Joaquim Mir, que es reflecteix en el seu ús del color. Sant Basili és avui una peça destacada del Museu Abelló de Mollet del Vallès, que conserva una col·lecció permanent dedicada a l'obra i la trajectòria de l'artista.

L'obra presenta una pinzellada llarga que crea una textura llisa o lleugerament pastosa, donant a la superfície una sensació de continuïtat i homogeneïtat. No s'hi observen línies ni contorns definits, i l'absència de modelat evita la creació de volum, eliminant així qualsevol contrast, ja sigui fort o suau. La llum, d'origen ambiental natural, sense generar ombres, fet que aporta a la composició una atmosfera de serenitat i calma. Aquesta il·luminació suau reforça l'aspecte bidimensional de l'obra, accentuant-ne la qualitat abstracta i evocant una sensació d'espai irreal o simbòlic. Aquesta absència de volum i de detalls marcats convida l'espectador a centrar-se en les formes i els colors, més que no pas en una representació realista. Pel que fa al color, Abelló opta per una gamma freda combinada amb colors vius i plans, creant una harmonia suau que aporta serenitat a la composició. Els colors es distribueixen de manera uniforme, sense grans contrastos ni gradacions, reforçant l'aspecte abstracte de l'obra.

LA CATEDRAL DE SANT BASILI

No hi ha perspectiva ni profunditat, i el fons és gairebé absent, dirigint l'atenció cap a les formes geomètriques i senzilles de la imatge, que es presenta en un pla bidimensional.

L'estructura de l'obra és simètrica i geomètrica, amb una organització estàtica i equilibrada, sense moviment intern ni dinamisme. Aquesta simplicitat en les formes i l'absència de profunditat reflecteixen la voluntat d'Abelló de reduir l'escena a la seva essència visual. En conjunt, la peça convida a una lectura contemplativa, on el color i la forma adquireixen tot el protagonisme.

És una composició abstracta amb un toc d'idealisme. Tot i la seva naturalesa abstracta, l'artista conserva certes proporcions i formes reconeixibles de la Catedral de Sant Basili, creant un equilibri visual que, tot i no ser una reproducció exacta, transmet una expressió simbòlica de l'edifici. Aquesta obra forma part del conjunt de peces que Abelló va crear durant els seus viatges, reflectint la influència d'aquests espais emblemàtics en la seva obra. A través d'aquests símbols, l'artista expressa la seva visió personal i emocional dels llocs que va visitar. formes geomètriques i senzilles de la imatge, que es presenta en un pla bidimensional. L'estructura de l'obra és simètrica i geomètrica, amb una organització estàtica i equilibrada, sense moviment intern ni dinamisme. Aquesta simplicitat en les formes i l'absència de profunditat reflecteixen la voluntat d'Abelló de reduir l'escena a la seva essència visual. En conjunt, la peça convida a una lectura contemplativa, on el color i la forma adquireixen tot el protagonisme.

Pel que fa al contingut, el tema principal de la pintura és la Catedral de Sant Basili, un monument emblemàtic de Rússia, conegut per la seva arquitectura singular. La funció original de la peça és cívica, ja que no només representa l'admiració de l'artista per aquest monument històric, sinó també el seu valor com a símbol nacional. No obstant això, l'obra no ha tingut una gran influència en la Història de l'Art ni ha inspirat altres obres posteriors. La creació de la peça respon més a un interès personal de l'artista per immortalitzar els llocs que va visitar durant els seus viatges que a una voluntat d'innovar o deixar una empremta duradora.

KREMLIN

2000

L'obra Kremlin, realitzada per Joan Abelló l'any 2000, ofereix una preciosa imatge per als amants de Rússia. Aquest autor, va viatjar a Rússia amb motiu del casament d'un amic, la qual cosa li va permetre visitar Moscou.. Durant aquest viatge, Abelló va pintar diverses obres, entre elles Kremlin i La catedral de Sant Basili, que avui s'exposen al Museu Abelló. L'obra, ofereix una vista del Kremlin rus amb la catedral de Sant Basili al fons, i està pintada utilitzant la tècnica d'oli sobre tela. A més a més, l'obra té una pinzellada curta i una textura pastosa que aporta densitat a la superfície del llenç.

La presència de línies i contorns és evident, i el modelat dels volums s'aconsegueix a través de contrastos suaus, evitant l'ús de clarobscur forts. La llum, de caràcter natural, és clarament la del sol, tot i que el sol en sí no apareix directament, senzillament es pot intuir que, o bé hi és; o bé hi ha alguna forma sobrenatural de llum, però això seria del tot improbable, ja que aquest autor no és surrealista o abstracte. Pel que fa al color, l'obra combina una gamma freda i una de càlida depenent de les zones del quadre, amb colors que modelen les formes de manera matisada.

La perspectiva de la peça sembla presa com si Abelló hagués pres la foto de costat (a vegades feia fotografies per pintar-les després i no haver de tenir X monument al davant tota l'estona), sense un interès marcat pel fons, ja que el focus recau quasi exclusivament sobre el Kremlin i la catedral de Sant Basili, que destaquen per les seves formes úniques. El fons, es veu com a una massa surrealista de colors, tot i que s'intueix perfectament que es tracta del cel. La distribució de les formes és complexa i no presenta una estructura formal simètrica o geomètrica definida. No hi ha figures humanes a l'escena, mantenint així una composició gairebé estàtica centrada en les arquitectures.

Pel que fa a les formes d'expressió, Kremlin es mou dins d'un estil figuratiu, però el paisatge presenta una lleugera desfiguració, característica de l'estil personal de Joan Abelló, l'Explosionisme. L'escala entre els elements arquitectònics es manté correcta, (tot i que una mica deformada degut a l'Explosionisme), però correcta després de tot.

Per acabar, aquesta pintura se centra en la representació dels elements icònics de Rússia, com la bandera russa a la llunyania, el Kremlin i la Catedral de Sant Basili, símbols arquitectònics i culturals del país. A nivell simbòlic, aquests elements contenen la identitat russa, però l'obra no té cap funció específica com podria ser patriòtica o nacionalista, ja que Abelló només pintava per pura afició.

Tot i formar part de la seva producció russa i figurar en aquesta llista, Kremlin no té una importància destacada dins de la seva obra general, com tampoc la hi té en l'història de l'art. Això es deu principalment a que Abelló no va ser gaire famós a nivell internacional, tot i que a Espanya i sobretot a Catalunya va ser un pintor bastant més reconegut.

ESCULTURA UNIVERSAL

EL RAPTE DE PROSERPINA

1621-1622

"El rapte de Proserpina", creat entre 1621 i 1622 per Gian Lorenzo Bernini, és una obra mestra de l'escultura barroca. Bernini, destacat escultor, arquitecte i pintor italià, va utilitzar la tècnica de talla en marbre per donar vida a aquesta peça, caracteritzada pel seu dinamisme, dramatització i detall exquisit. Actualment està exposada a la Galleria Borghese de Roma, l'escultura mostra la mestria de l'artista en captar el moviment i l'expressivitat dels personatges, convertint-se en un referent indiscutible de l'art del segle XVII.

El grup escultòric representa Plutó, déu de l'inframón, segrestant Proserpina, filla de Ceres i Júpiter, mentre ella intenta escapar desesperadament. La composició inclou també el gos Cèrber, amb els seus tres caps, que guarda l'entrada al regne dels morts. L'escena, plena de moviment i tensió, reflecteix el domini tècnic i artístic de Bernini, així com la seva capacitat per expressar emocions intenses i narrar episodis de la mitologia clàssica amb gran força dramàtica.

L'escultura presenta una textura llisa i polida, amb volum i un fort dinamisme, gràcies a la composició vertical i l'espiral que crea una sensació de moviment real. La llum contrastada sobre l'obra i el color uniforme afegixen profunditat a la peça. És una representació figurativa, amb elements expressius que remeten a obres clàssiques com Laocoont i els seus fills i l'èxtasi de Santa Teresa de Bernini. La figura femenina mostra un cert idealisme, mentre que l'anatomia de les figures és precisa i els plecs dels vestits, en interacció amb la llum, generen efectes de clarobscur que intensifiquen l'expressivitat de l'obra.

EL RAPTE DE PROSERPINA

L'escultura del rapte de Proserpina tracta un tema profundament vinculat a la normalització de la violència sexual contra la dona en les representacions artístiques. Aquesta obra s'inspira en un episodi de la mitologia grega, concretament en el moment en què Hades raptarà Perséfone, la filla de Zeus i Demèter, mentre ella intenta escapar per tornar amb la seva mare. La finalitat de l'escultura és clarament mitològica, ja que representa un moment fonamental de la llegenda grega sobre el rapte de la filla del déu suprem, Júpiter, i de la deessa de l'agricultura, Ceres. La funció de l'obra és principalment decorativa. Va ser encarregada pel cardenal Borghese, però posteriorment va ser cedit al cardenal Ludovico Ludovisi, qui la va situar en la seva vila per omplir les seves sales amb escultures.

L'obra va ser creada com a part d'una comanda de Scipione Borghese, i després va ser cedida a Ludovico Ludovisi per a la seva col·lecció privada. En el context sociocultural del segle XVII, durant la contrarreforma, l'escultura reflecteix la influència d'aquell període. Els antecedents de l'obra es remunten a l'escultura de Juan de Bolonia, "El rapte de les Sabines". La transcendència de l'obra en la història de l'art és notable, ja que Bernini va influir diversos escultors posteriors, com Antonio Canova. També va inspirar a Caravaggio, que va utilitzar elements de l'escultura de Bernini, especialment la representació de la mitologia grega, com en la creació de la seva obra "El cap de Medusa".

APOL·LO I DAFNE

1622-1625

Gian Lorenzo Bernini va ser un arquitecte, dibuixant i pintor que va néixer a Nàpols el 7 de desembre de 1598. Ell és considerat un dels escultors més destacats de la seva època i creador de l'estil escultòric barroc. A més a més, se'l coneix molt per les seves escultures que tracten d'històries de la mitologia grega. Se'l coneixia per posseir l'habilitat de crear a les seves escultures escenes dramàtiques i, com que se li donava molt bé esculpir el marbre, es deia que ell era el successor de Miquel Àngel.

Bernini va dedicar gran part de la seva vida a treballar a Roma, on va crear algunes de les obres escultòriques més destacades de l'època, entre elles Apol·lo i Dafne. Aquesta escultura, realitzada entre 1622 i 1625, està feta de marbre blanc i forma part de la col·lecció de la Galeria Borghese, ja que va ser encarregada pel cardenal Scipione Borghese amb l'objectiu de decorar la seva galeria amb obres que mostressin el seu gust refinat i el seu poder adquisitiu.

L'escultura d'Apol·lo i Dafne representa un episodi extret de Les Metamorfosis d'Ovidi, una obra clàssica que narra històries de transformació. En aquesta escena, Apol·lo, déu de les arts i de la llum, és ferit per una fletxa d'or llençada per Eros com a càstig per burlar-se'n. La fletxa li provoca un amor intens cap a Dafne, però alhora, Eros dispara una altra fletxa, aquest cop de plom, a la nimfa a la qual li genera un rebuig absolut cap a Apol·lo. Ell, encegat pel desig, la persegueix sense descans, i Dafne, desesperada, demana ajuda al seu pare, el déu del riu Peneu. En l'últim moment, Peneu la transforma en un arbre de llorer anomenat Arbre de Laurel per salvar-la. L'escultura captura aquest instant precís, quan Dafne comença a convertir-se en arbre mentre Apol·lo l'atrapa.

APOL·LO I DAFNE

La composició de l'escultura és exempta, és a dir, que està pensada per ser vista des de qualsevol angle. Bernini utilitza el dinamisme propi del Barroc per donar vida a l'escena, ja que Dafne mostra un moviment frenètic mentre fuig, amb els cabells al vent i els braços que ja es transformen en branques. Alhora, Apol·lo té una actitud més serena, però decidida, amb una musculatura que denota l'esforç de la persecució. Amb els cossos d'ambdós personatges Bernini aconsegueix mostrar emocions molt humanes, com la desesperació de Dafne i l'obsessió d'Apol·lo.

Les textures llises i polides simulen la pell humana amb molta perfecció, i s'aconsegueix fins i tot donar vida a detalls com els plecs de la roba o les fulles del llorer. La llum juga un paper fonamental, creant ombres subtils que donen profunditat a l'escena i que permeten ressaltar molts petits detalls.

Bernini aborda temes universals com el desig, el rebuig i la transformació, ja que quan Dafne es converteix en arbre, Apol·lo, desolat, l'abraça i declara que el llorer serà el seu arbre predilecte.

Aquesta obra no només és una demostració del domini tècnic de Bernini, sinó també del context cultural del segle XVII, ja que el Barroc buscava emocionar i impressionar, i aquesta escultura ho aconsegueix completament. A més, reflecteix la influència d'artistes anteriors com Miquel Àngel, el pintor Caravaggio, en escultures com Apol·lo belvedere, Santa Teresa i El cap de Medusa i alhora inspira escultors posteriors com Antonio Canova. Amb Apol·lo i Dafne, Bernini va transformar el marbre en una escena plena de moviment, emoció i simbolisme, consolidant el seu lloc com un dels escultors més grans de la història.

AMOR I PSIQUE

1793

Amor i Psique és una escultura creada per Antonio Canova l'any 1793, una de les peces més emblemàtiques del Neoclassicisme. L'obra, feta de marbre blanc, utilitza la tècnica de l'esculpir amb una gran destresa, que li dona una textura llisa, fina i polida, capaç de transmetre sensacions de suavitat i frescor. Actualment, aquesta escultura es troba exposada al Museu del Louvre, a París.

L'escultura és un grup escultòric que presenta dues figures: Psique, que està estirada, i Eros (Amor), agenollat al seu costat, sostenint-la pel pit mentre ella li envolta el coll amb els braços. Les formes són sinuoses i subtils, amb una composició que dona la sensació de delicadesa i harmonia. Tot i que l'escena representa moviment, és fictici i es percep més com una postura teatral que no pas una acció natural. La llum incideix de manera homogènia sobre la peça. És una escultura monocroma, mantenint el color natural del marbre blanc.

Des del punt de vista de la representació, l'obra és figurativa i segueix un idealisme evident. Tant Eros com Psique són representats amb una anatomia correcta, però les seves proporcions són idealitzades.

El tema de l'obra és sobre la història d'amor entre Eros, el déu de l'amor, i Psique, una mortal d'extraordinària bellesa. Aquesta escena en particular reflecteix un moment de desig. La funció de l'escultura és principalment decorativa.

En el context sociocultural, aquesta obra es va crear durant la Revolució Francesa. Tot i això, Canova no es va inspirar en cap obra concreta de l'Antiguitat.

PAULINA BONAPARTE COM A VENUS VICTRIX

1804-1808

Aquest text ofereix una anàlisi exhaustiva de l'escultura Paulina Bonaparte com Venus Victrix d'Antonio Canova, un dels màxims exponents del Neoclassicisme. L'obra es contextualitza en el període napoleònic, vinculant la seva dimensió artística amb els ideals estètics, propagandístics i culturals del moment. Aquest comentari abordarà l'estructura del text, els aspectes formals, l'anàlisi del context històric i la transcendència de la peça, destacant la seva rellevància tant en la producció de *Canova com en la història de l'art.

Aquest comentari està organitzat de manera metòdica, seguint un esquema que alterna entre l'anàlisi tècnica i formal de l'obra i la seva interpretació contextual i simbòlica.

En la primera part, es presenten les dades bàsiques: títol, autor, cronologia i estil. Aquests elements serveixen com a introducció i marc de referència.

A continuació, l'anàlisi se centra en els aspectes tècnics i formals, com els materials, la textura, la llum i la composició. L'última part aborda la dimensió simbòlica i propagandística de l'obra, tancant amb una reflexió sobre la seva transcendència històrica i artística.

Aquesta estructura permet que el lector entengui l'obra des de múltiples perspectives, integrant la seva dimensió estètica amb la seva funció social i cultural.

L'anàlisi dels elements formals i tècnics és un dels punts més destacats del text. La descripció de l'obra com a "escultura exempta de volum rodó" subratlla la intenció de *Canova que l'espectador la contempli des de tots els angles, revelant detalls acuradament treballats.

L'ús del marbre de *Carrara i les tècniques de poliment i cisellat són presentats com una manifestació del domini tècnic de *Canova. El text ressalta com l'acabat llis i brillant del marbre imita la calidesa de la pell humana, aconseguint un equilibri entre realisme i idealització.

La composició serena, amb una torsió lleugera del cos, afegeix dinamisme a una obra que, d'una altra manera, podria semblar estàtica. Així mateix, el contrast entre la textura suau de la pell i els plecs més rugosos del llenç aporta riquesa visual, destacant la capacitat de *Canova per a jugar amb les propietats del marbre.

PAULINA BONAPARTE COM A VENUS VICTRIX

El text explica com la llum homogènia i els contrastos suaus realcen els detalls anatòmics i reforcen la sensació d'harmonia clàssica. L'esment al "volum rodó" subratlla la tridimensionalitat de l'escultura i la seva interacció amb l'espai que l'envolta.

El text situa la creació de l'escultura en un moment d'auge del Neoclassicisme i del poder napoleònic, contextualitzant així la funció propagandística de l'obra. L'elecció de representar a *Paulina Bonaparte com Venus *Victrix no sols exalta la seva bellesa, sinó que l'associa amb valors divins, reforçant el prestigi de la família *Borghese i, per extensió, dels Bonaparte.

S'esmenta com el període napoleònic va utilitzar l'art com a eina de legitimació, vinculant la seva imatge amb la grandesa de l'antiga Roma. En aquest sentit, l'obra no és només un retrat personal, sinó una declaració de poder i estatus.

El text també assenyala el caràcter transgressor de *Paulina, qui, en posar seminua, trenca amb les convencions socials del seu temps, mostrant confiança en la seva bellesa i el seu paper com a figura pública. Això afegeix una dimensió personal i psicològica a l'obra, més enllà de la seva simbologia mitològica.

El text subratlla que *Paulina Bonaparte com Venus *Victrix és una obra emblemàtica de *Canova i un referent del Neoclassicisme. La seva capacitat per a sintetitzar idealisme clàssic i naturalisme va influir en generacions posteriors d'artistes, consolidant la figura femenina com a símbol d'harmonia i bellesa eterna.

Així mateix, es destaca com aquesta obra exemplifica la integració de la tradició clàssica en un context modern, establint un pont entre l'antiguitat i la modernitat. L'escultura, per tant, no sols és rellevant en el context del Neoclassicisme, sinó que transcendeix la seva època, contribuint a la revaloració de la figura femenina en l'art occidental.

El text analitzat presenta un comentari complet i detallat de *Paulina Bonaparte com Venus *Victrix, abordant tant els aspectes formals com la seva dimensió simbòlica i contextual. L'obra de *Canova emergeix com un exemple paradigmàtic del Neoclassicisme, no sols pel seu virtuosisme tècnic, sinó també per la seva capacitat per a connectar l'art clàssic amb les aspiracions polítiques i personals de la seva època. Aquesta anàlisi destaca la importància de la peça en la producció de *Canova i la seva influència perdurable en la història de l'art, consolidant el seu estatus com una obra mestra de l'escultura occidental.

LA VERGE VELADA

1855-1856

Aquesta escultura nomenada La verge velada va ser creada per Giovanni Strazza. No se sap ben bé en què època va estar feta, però diuen que va ser entre l'any 1855 i 1856 en l'època del romanticisme. Actualment, la podem trobar en conservació en Presentation convent Hr. Sec. School, en la plaça de la Catedral, ciutat de San Juan de Terranova, Canadà.

L'autor d'aquesta obra va fer l'escultura amb Marbre de Carrara, un material que prové de la Toscana, utilitzat pels antics constructors romans i artistes italians del renaixement, amb una tècnica de Talla.

Aquesta escultura és un retrat de coll cap amunt que representa la Verge Maria, identificable pel vel que li cobreix el rostre. Té els ulls tancats i el cap inclinat cap avall, transmetent serenitat, pregària o dolor. Està inspirada en les escultures velades d'èpoques anteriors, que destacaven per treballar amb molta delicadesa els detalls dels teixits.

La peça és molt polida, amb superfícies llises i suaus que donen una sensació de fredor. El vel sembla estar en moviment, aportant dinamisme i realisme a l'obra. Sent una figura exempta, es pot contemplar des de qualsevol angle, fet que permet apreciar millor els detalls com els plecs del vel.

LA VERGE VELADA

La llum hi juga un paper clau, ja que ressalta els plecs del vel amb jocs de llum i ombra, donant-li profunditat i volum. El marbre conserva el seu color natural, oferint una sensació de puresa i sobrietat pròpia de l'art religiós. Aquesta escultura combina tècnica, emotivitat i simbolisme, sent un gran exemple de l'estil i període en què es va fer.

La finalitat d'aquesta escultura és religiosa, ja que representa la Verge Maria en una actitud d'oració, transmetent serenitat i devoció. També té una funció

La finalitat d'aquesta escultura és religiosa, ja que representa la Verge Maria en una actitud d'oració, transmetent serenitat i devoció. També té una funció decorativa, com moltes obres religioses de l'època, i va ser creada per Giovanni Strazza, tot i que no es coneix el motiu exacte ni qui la va encarregar.

L'obra es va inspirar en altres escultures velades, com el Crist Velat, i ha estat una font d'inspiració per a altres artistes, que han creat obres similars. La seva tècnica refinada i el seu simbolisme religiós la converteixen en un referent dins de l'art religiós i escultòric.

ÀNGEL EXTERMINADOR

1895

L'Àngel exterminador és una obra escultòrica de Josep Llimona creada el 1962, perteny de l'estil modernista. Realitzada en marbre mitjançant la tècnica del tallat, destaca per la seva delicadesa i expressivitat, característiques pròpies d'aquest moviment artístic. L'obra es troba al cementiri de Comillas.

ÀNGEL EXTERMINADOR

És una peça exempta i dempeus, que permet una visió completa des de qualsevol angle. Presenta un relleu treballat mitjançant la tècnica del buidat, que aporta profunditat i realisme a la figura. L'assumpte de l'obra mostra un àngel agafant una espasa, símbol de força i protecció, conferint-li un significat solemne i espiritual.

L'Àngel exterminador presenta una textura llissa, amb superfícies fines i polides que ressalten la delicadesa del treball en marbre.

El volum s'organitza en relació amb l'exterior, permetent una multiplicitat de punts de vista que convida l'espectador a observar-la des de diferents angles. En termes de composició i moviment, la figura es mostra clavant l'espasa, generant un moviment fictici que dota l'escena d'una dinàmica simbòlica i expressiva. La incidència de la llum sobre l'escultura és homogènia i suau, potenciant les formes esculpides sense generar contrastos abruptes. Finalment, l'obra no presenta policromia, mantenint el color natural del marbre, la qual cosa contribueix a la seva sobrietat i elegància.

L

'escultura Àngel exterminador té com a tema principal el Judici Final, una representació d'alt contingut simbòlic i espiritual que reforça la seva finalitat religiosa. La seva funció és principalment decorativa i arquitectònica, ja que forma part del conjunt monumental del cementiri de Comillas, però també té un component didàctic en transmetre conceptes associats a la fe i la transcendència.

L'obra va ser encarregada per Antonio López y López, destacada figura de l'època, i estava destinada a adornar un espai funerari carregat de significat espiritual. En el context de la producció artística de Josep Llimona, aquesta peça és considerada la segona més important, només superada per algunes de les seves obres més icòniques dins del Modernisme català. Pel que fa a la transcendència en la Història de l'Art, Àngel exterminador va influir en altres escultures funeràries posteriors, consolidant el simbolisme i la delicadesa formal que caracteritzen aquest estil.

LA PRIMERA COMUNIÓN

1897

El títol de l'obra és **La primera comunió**, creada per l'autor Josep Llimona al segle XIX, concretament l'any 1897. Aquesta escultura pertany al moviment modernista i destaca pel seu estil realista. Actualment, es troba exposada al Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC), a Barcelona. L'escultura està realitzada en marbre, amb una tècnica de tallat molt refinada. A més, existeix una altra versió de l'obra elaborada en fusta.

Aquesta escultura presenta un grup escultòric format per dos busts de dones. El relleu és buit, i tot i que no inclou una descripció explícita, sembla representar dues noies que viuen de manera diferent un estat místic, amb una força evocadora que desplega una gran espiritualitat. Les expressions facials són contrastants, al igual que les postures. Un dels busts mostra les mans entrelaçades sobre el pit, mentre que l'altre les té amagades dins la vestimenta, que forma dos pics, donant la impressió que estan esteses en actitud de pregària. Pel que fa al marc arquitectònic, la figura dependent està ubicada en un timpà, mentre que l'independent es troba en places.

La textura d'aquesta escultura és fina i polida, amb arestes ben definides. Presenta volum i transmet una sensació de fredor. Manté una relació amb l'exterior gràcies a la multiplicitat de punts de vista i a la seva composició. Té un caràcter hieràtic, tot i que incorpora alguns moviments ficticis en els vels de les noies. La llum incideix sobre l'escultura creant contrastos, i cal destacar que no conté color.

Les expressions facials d'aquestes noies transmeten una sensació d'esperança i espiritualitat. L'escultura és altament figurativa, amb un naturalisme que s'inscriu en el realisme. A més, incorpora elements simbòlics: els vestits representen el catolicisme, mentre que les mans, en actitud de pregària, reflecteixen la seva devoció a Déu. L'anatomia de l'escultura està acuradament representada, demostrant una gran precisió i domini tècnic.

El tema de l'escultura gira al voltant del moment de la primera comunió, representant una monja i una noia vestida de blanc, símbol d'aquest esdeveniment religiós. La finalitat de l'escultura és clarament religiosa, mentre que la seva funció principal és decorativa.

La creació d'aquesta obra està relacionada amb la donació feta per la vídua i els fills d'Enric Pérez Sala. El seu context s'inscriu en les temàtiques de gènere i societat.

Josep Llimona i Bruguera, nascut a Barcelona el 8 d'abril de 1863 i mort el 27 de febrer de 1934, va ser un escultor destacat i és considerat un dels principals representants de l'escultura modernista catalana. Va iniciar la seva formació a l'Escola de la Llotja i al taller dels germans Agapit i Venanci Vallmitjana, on va treballar durant dos anys. També va rebre influència del pintor Martí i Alsina a l'Escola de Belles Arts de Barcelona. Als 16 anys, va continuar els seus estudis a l'Acadèmia de Giggì.

Com a part del compromís de la seva pensió, Llimona va realitzar dues obres destacades: Patrici romà i l'esbós d'una estàtua eqüestre. Aquesta última, presentada a l'Exposició Universal de Barcelona de 1888, li va valer la medalla d'or, consolidant la seva reputació artística.

LUCRÈCIA MORTA

1904 -1908

Damià Campeny, un dels màxims representants de l'escultura neoclàssica catalana, va crear *Lucrècia morta* l'any 1804. Aquesta escultura representa el tràgic moment posterior al suïcidi de Lucrècia, una patricia romana que es va treure la vida després d'haver estat violada per Tarquini Sext, fill del rei de Roma. L'obra neoclàssica catalana commemora, el que segons la tradició, després va conduir a la fi de la monarquia romana i l'inici de la República. Per tant aquest retracte amb finalitat decorativa pertany a un gènere històric.

Hi ha tres versions de *Lucrècia morta*, cadascuna realitzada amb tècniques i materials diferents. La primera, un model de guix creat l'any 1804 mitjançant la tècnica de modelat, es conserva actualment a la Biblioteca Museu Víctor Balaguer. La segona, realitzada en marbre l'any 1833 amb la tècnica d'esculpir, es troba a la Llotja de Mar. La tercera, una còpia en bronze de 1934 feta amb la tècnica de fos per Amatore Orlandi, va ser encarregada per Francesc Abellà i es conserva al Museu Nacional d'Art de Catalunya.

L'escultura presenta *Lucrècia* jacent, mig tombada en una cadira, amb el cos inanimat i el pit parcialment descobert, un detall que simbolitza la violació. El ganivet a terra, que remarca el seu suïcidi. La seva posició, és estàtica i no té moviment, excepte el que es pot apreciar en els plecs del seu vestit, tot i això, es pot veure l'emoció trista que estava passant en aquells moments.

LUCRÈCIA MORTA

1904 -1908

En quant a la textura sembla ser suau, ja què està completament polida, amb semblança freda i llisa. La il·luminació que es natural contrasta molt amb les ombres profundes dels plecs del seu vestit, que creen una gran sensació de volum. Aquesta escultura és abstracte ja que es un retrat i és realista

L'obra de Campeny està profundament influenciada per Antonio Canova, especialment en el tractament idealitzat del cos humà i l'expressió emocional. També reflecteix influències d'artistes renaixentistes i barrocs com Botticelli, Ticià i Rembrandt, així com d'altres creadors del segle XVIII i XIX.

En definitiva, Lucrècia morta no només és una de les obres més destacades de Campeny, sinó també una peça amb una notable transcendència dins de la història de l'art català. La seva combinació de tragèdia històrica i representació formal la situa com una obra clau per comprendre l'evolució del neoclassicisme a Catalunya.

ESTÀTUA D'ABRAHAM LINCOLN

1922

L'escultura d'Abraham Lincoln va ser realitzada per l'escultor nord-americà Daniel Chester French. El temps que va trigar a fer aquesta estàtua va ser des de 1914 fins a 1922. L'estil d'aquesta escultura es vincula amb el classicisme del segle XX, destacant per inspirar-se en l'arquitectura i els monuments de l'Època Clàssica.

L'escultura presenta superfícies rugoses que transmeten una sensació de duresa i fredor, tot i que la representació dels detalls, com la roba d'Abraham Lincoln, és bastant perfecte. Els pantalons, en particular, mostren un grau de detall que, si estiguessin pintats,

podrien passar per veritables peces de roba. Si ens fixem en el els angles, l'escultura és exempta i permet ser observada des de múltiples punts de vista.

La composició és completament reposada, sense cap indicatiu de moviment, amb excepció de les arrugues de la bandera o els pantalons. L'escultura no transmet sensació de moviment; en canvi, evoca serenitat i solemnitat. La il·luminació prové de llum artificial, cosa que està bé en el moment en que aquesta està col·locada estratègicament per ressaltar millor els seus detalls.

L'escultura combina realisme i simbolisme. El realisme es fa evident en la fidelitat pel que fa a la cara de Lincoln i els plecs de la roba, fruit de l'ús de fotografies reals del mateix personatge com a referència. En contra, el simbolisme es manifesta en elements com la bandera unionista dels Estats Units, que reforça l'associació de Lincoln amb la victòria unionista durant la Guerra Civil Americana, i les fasces romanes situades al seu costat, que són un emblema clàssic del poder i l'autoritat.

ESTÀTUA D'ABRAHAM LINCOLN

La finalitat principal de l'estàtua és cívica, ja que es tracta d'una obra que commemora Abraham Lincoln, un personatge històric de gran rellevància i admirat per la seva contribució a La Unió durant la Guerra Civil dels Estats Units.

En el seu context sociocultural, l'estàtua s'inscriu en un moment de reflexió i reafirmació de la unitat nacional després de la Guerra Civil. Va ser concebuda per evocar els ideals de llibertat, justícia i democràcia que Lincoln va defensar, i està ubicada en un espai amb una arquitectura que recorda un temple grec, símbol novament, del neoclassicisme que envoltava a Estats Units en aquells temps.

Entre els antecedents de l'obra, es troba la clara inspiració en l'estàtua de Zeus a Olímpia, especialment pel seu estil monumental i la configuració de l'espai que l'envolta, un temple amb columnes dòriques que reforça el caràcter sacre i venerable del lloc.

En termes de la seva importància en la producció de l'artista, aquesta és l'obra més coneguda de Daniel Chester French, juntament amb Minuteman. És considerada una peça central en la seva carrera, per la seva envergadura i significació.

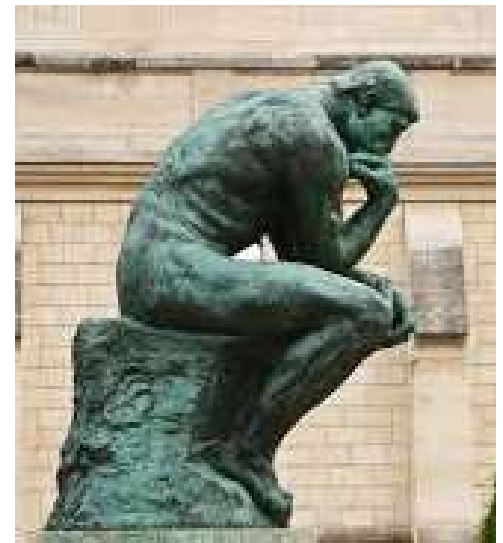
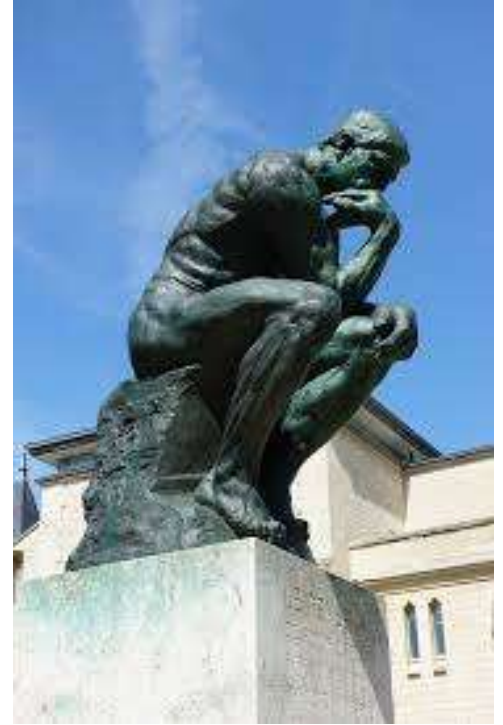
Pel que fa a la seva transcendència en la història de l'art, l'obra no sembla haver tingut una influència directa en obres posteriors, però continua sent un dels monuments més emblemàtics dels Estats Units, valorat com a símbol cultural i històric.

LE PENSEUR

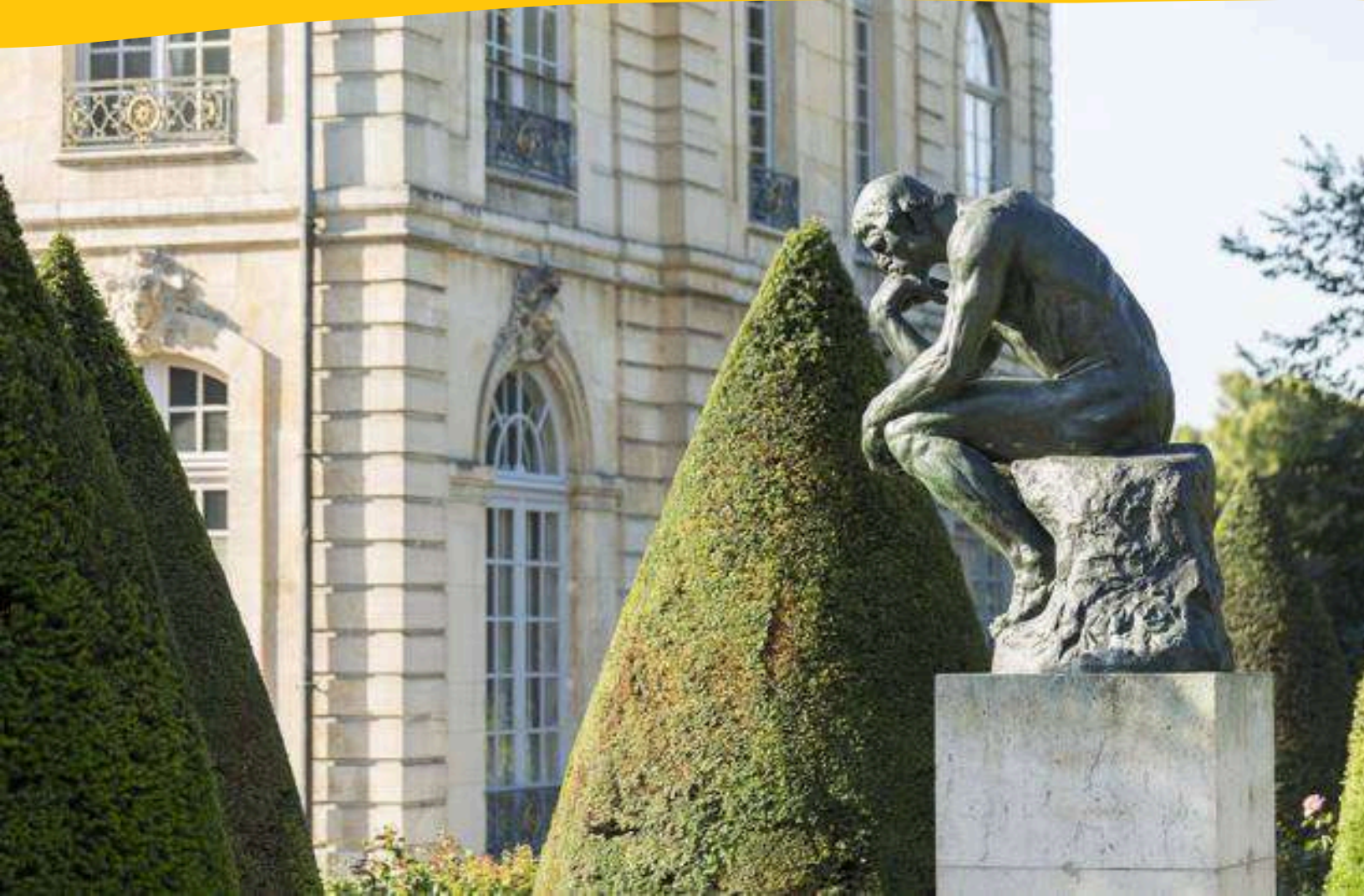
1962

El pensador és una de les escultures més emblemàtiques d'Auguste Rodin, creada entre 1880 i 1882 durant l'etapa de maduresa de l'artista. Aquesta obra, pertanyent al simbolisme amb elements de realisme, destaca per la seva capacitat de transmetre emocions profundes i reflexions existencials. La peça original es troba al Museu Rodin de París, tot i que hi ha múltiples versions distribuïdes arreu del món.

L'escultura, de tipus exempta i realitzada en bronze mitjançant la tècnica de cera fosa, presenta un home nu en actitud reflexiva, amb el cap recolzat sobre una mà i el cos en una postura de repòs tens. Aquesta figura simbolitza el pes dels pensaments i la complexitat de la condició humana. La textura llisa i polida de la superfície, juntament amb la capacitat del bronze per reflectir la llum, dota l'escultura d'una presència sòlida i atemporal. Des d'un punt de vista formal, El pensador es caracteritza per la seva composició equilibrada i el seu volum, pensats per ser contemplats des de diversos angles. Malgrat la seva immobilitat física, l'obra transmet un moviment interior, una tensió mental que sembla congelada en el temps. Aquest realisme idealitzat busca explorar l'expressió emocional, on el personatge sembla submergit en un mar de dubtes o preocupacions.

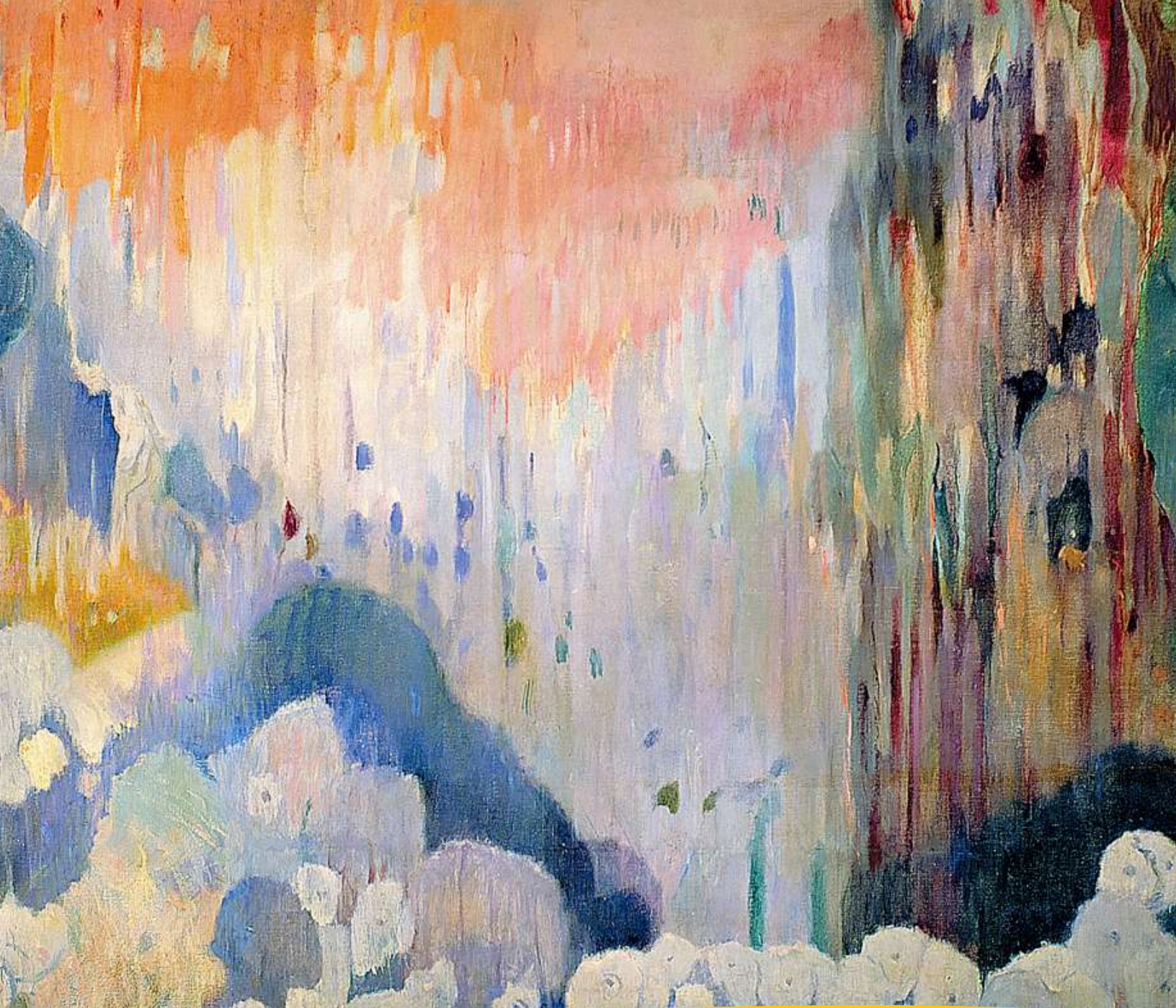

LE PENSEUR

En termes interpretatius, l'obra va ser concebuda inicialment com a part de La porta de l'infern, un projecte inspirat en La Divina Comèdia de Dante Alighieri. Tanmateix, El pensador ha transcendit aquesta funció original per esdevenir una peça autònoma i universal. En un context sociocultural de finals del segle XIX, caracteritzat per l'interès en la filosofia i l'exploració de l'ànima humana, aquesta escultura s'erigeix com un símbol de la introspecció i la condició humana.

Rodin, influenciat per l'escultura clàssica, aconsegueix una obra que no només sintetitza la seva mestria tècnica, sinó que també ocupa un lloc destacat en la història de l'art com a símbol universal de la reflexió i la consciència. El pensador no només representa una etapa fonamental en la producció artística de Rodin, sinó que continua captivant el públic amb el seu profund significat emocional i filosòfic.

**EDICIÓ A CÀRREC DE L'ALUMNAT
D'HISTÒRIA DE L'ART DE 4T D'ESO:**

E. Z.	J. M.
L. H.	L. G.
E. I.	J. M.
A. G.	A. M.
M. A.	Z. E.

ESCOLA ANSELM CLAVÉ
Mollet del Vallès

DESEMBRE DE 2024